

Οι Ισπανοί ανθρακωρύχοι διδάσκουν ταξική αντίσταση

ΣΕΛΙΔΑ 16

ΣΥΡΙΖΑ

Καληνύχτα και φρόνιμα!

Περιμένει να γίνει κυβέρνηση με την τακτική του «ώριμου φρούτου»

ΣΕΛΙΔΑ 8

ΕΚΛΟΓΕΣ ΙΟΥΝΗ 2012 Μαύρη μαυρίλα στις καρδιές...

ΣΕΛΙΔΑ 9

Θα συνεχιστεί ο μνημονιακός εφιάλτης
Μετά την ψήφο, οι εκλογείς να περάσουν από το ταμείο

ΣΕΛΙΔΑ 11

Από το 2010 έχουν να κάνουν προσλήψεις!
Η εγκατάλειψη ανάβει τις φωτιές στα δάση

ΣΕΛΙΔΑ 12

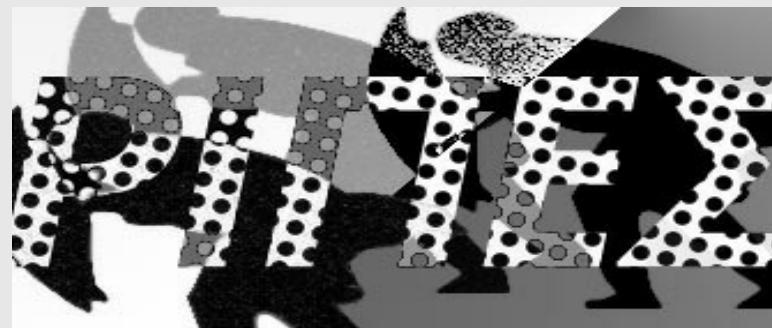

ΦΟΥΛ ΤΟΥ ΜΝΗΜΟΝΙΟΥ ΜΕ ΒΑΛΕΔΕΣ

**ΤΟ ΕΠΙΤΕΙΟΛΟΠΟ
ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ**

23/6: Ολυμπιακή ημέρα 23/6/1936: Γέννηση Κώστα Σημίτη 23/6/1971: Δίκη πέντε μελών της ΟΜΛΕ (Θεοσαλονίκη) 23/6/1978: 29 καταδίκες και δεκαέξι αιθωρώσεις στη δίκη των Ερυθρών Ταξιαρχών 23/6/1981: Πρώτη συμμετοχή «κομμουνιστών» σε γολική κυβέρνηση μετά από 34 χρόνια 23/6/1996: Θάνατος Ανδρέα Παπανδρέου 24/6: Περού: Ημέρα Ινδιάνων, Βενεζουέλα: Ημέρα στρατού 24/6/1984: Οι βελγικοί «Μοχητικοί Κομμουνιστικοί Πυρήνες» απαλλοτριώνουν 850 κιλά εκρηκτικών και πυροκροτητές από λατομείο κοντά στις Βρυξέλλες 24/6/1991: Τραυματισμός έξι αστυνομικών από βόμβα σε συστάδα θάμνων στη συμβολή των οδών Μπουμπουλίνας-Τοσίτσα (ΕΛΑ-1η Μάρη) 24/6/1994: Βόμβα στο κτίριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΛΑ-1η Μάρη) 24/6/2004: Πρόεδρος του Ιράν εκλέγεται ο δήμαρχος Τεχεράνης Μαχμούντ Αχμαντινεζάντ 25/6: Μοζαμβίκη: Ημέρα ανεξαρτησίας 25/6/1936: Απεργοί καπνεργάτες συγκρούονται με την αστυνομία στον Πειραιά, πολλοί τραυματίες και συλλήψεις 25/6/1943: Συγκρούσεις διαδηλωτών και δυνάμεων κοτοχής στην Αθήνα, δεκαπέντε νεκροί 25/6/1948: Εκτελούνται είκοσι κομμουνιστές-σύμπτομέρ του ναυτικού 25/6/1975: Ο μαρξιστής Σαμόρα Μασέλ αναλαμβάνει την ηγεσία της Μοζαμβίκης 25/6/1979: Ο ΓΓ του ΝΑΤΟ Αλεξάντερ Χέγκ διαφέρει επίθεσης, όταν το παγιδευμένο με εκρηκτικά αυτοκίνητό του εκρήγνυται στο Βελγίο 25/6/1982: Καταργείται το κούρεμα με την ψηλή στον ελληνικό στρατό 25/6/1990: Ο Λεωνίδας Κύρκος εκλέγεται πρόεδρος και ο Φώτης Κουβέλης γραμματέας της ΕΑΡ 26/6: Ημέρα κατά ναρκωτικών, ημέρα υπέρ θυμάτων βασανισμού, ημέρα ομοφυλόφιλων 26/6/1969: Δίκη 17 μελών των ΚΟΘ και ΠΑΜ στη Θεσσαλονίκη, δεκατέσσερις καταδίκες 26/6/1970: Συλλαμβάνονται οι Ζαν Πωλ Σαρτρ και Σιμόν ντε Μποβουάρ επειδή μοίραζαν στους δρόμους την μαούκη εφημερίδα «Le Cause De Peuple» 26/6/1973: Διαδήλωση κατοίκων των Αγίων Θεοδώρων κατά της ιδιοποίησης των νερών της περιοχής από την Motor Oil 27/6/1869: Γέννηση Εμμα Γκόλντμαν 27/6/1905: Ανταρσία στο θωρηκτό «Ποτέμπικ» 27/6/1999: Θάνατος δικτάτορα Γεώργιου Παπαδόπουλου 28/6/1921: Τερματίζεται μετά από τρεις μήνες η απεργία των Βρετανών ανθρακωρύχων 28/6/1988: Εκτέλεση πλοιάρχου Γουλιάν Νορντίν (17 Ν) 28/6/1998: Πυροβολισμός στα γραφεία της Εισαγγελίας Πρωτοδικών στα δικαστήρια της πρώτην Σχολής Ευελπίδων («Κόκκινη Γραμμή») 29/6/1987: Απόπειρα εκτελεσης του προέδρου της ΓΣΕΕ Γιώργου Ραυτόπουλου («1η Μάρη») 29/6/1989: Ληστεία στην τράπεζα Εργασίας στην Πατρούσια (17Ν) 29/6/2002: Τραυματισμός του Σάββα Ξηρού από έκρηξη στα εκδοτήρια της Hellas Flying Dolphins στον Πειραιά, αρχή εξάρθρωσης της 17Ν.

● «Θα τους ρημάξουμε στην ομαλότητα» ●●● Διότι άλλο αντιπολίτευση του 4,5% και άλλο αντιπολίτευση του 27% ●●● Πες τα, ρε μεγάλες Παπαδημούλη, μπας και φύγει καμιά ταίμπλα από πολλά μάτια ●●● «Η πρόκριση της Εθνικής Ομάδας στον επόμενο γύρο του ευρωπαϊκού πρωταθλήματος ποδοσφαίρου μας γειτεῖ με μεγάλη χαρά και αισιοδοξία», δήλωσε ο ΣΥΡΙΖΑ ●●● Τη χαρά την καταλαβαίνουμε –και μεις χαρίκαμε– η αισιοδοξία, όμως, από πού αντιλήθηκε και τι αφορά; ●●● Επιπέλους, ένα παλιό όνειρο της στήλης πραγματοποιείται ●●● Ο μέγας, ο ανεπανάληπτος, ο μοναδικός Γιώργος Πάντζας εκλέχτηκε βουλευτής με τον ΣΥΡΙΖΑ ●●● Επειδή παραέγινε ντόρος με το σύνδημα «έτσι γ...ε αυτοί που σας χρωστάνε», που φώναξε το γελοίο τουσύρμο που ακολούθησε την Εθνική Ελλάδας στα γήπεδα της Πολωνίας, αξίζει να παράδεσουμε ένα άλλο, πολύ πετυχημένο σύνδημα, που κυκλοφόρησε στο Ιντερνετ ●●● «Το Σάββατο δείχαμε στους Ευρωπαίους τ' α...δια μας και την Κυριακή τους στήσαμε κ...ο» ●●● Ανεπιδότο έμει-

νε τελικά το «Γράμμα στους πολίτες της δημοκρατικής παράταξης» με τον δραματικό τίτλο «Ακούστε τη φωνή της ευδύνης» ●●● Το έστειλε η Αννούλα Διαμαντοπούλου από τις στήλες των «Νέων», δυο μέρες πριν τις εκλογές, αλλά οι «πολίτες της δημοκρατικής παράταξης» το πέταξαν στα σκουπίδια χωρίς να το διαβάσουν ●●● Εποι, «η φωνή της ευδύνης, της ψυχαριμίας, της προσφοράς» (οποία μετριοφρούντι) δε δ' ακούγεται αυτή την περίοδο στη Βουλή, αλλά μόνο στις κλειστές συσκεψεις της λέσχης Μπίλτιμπεργκ ●●● Καλά, ο Μπένι δεν ξέρει τι λέει ●●● Ζητούσε από τα κόμματα, πριν τις

εκλογές, πριν κάνουν ταμείο, δηλαδή, να συμφωνήσουν ότι Δευτέρα πρώι μα πήγαιναν στον πρόεδρο της Δημοκρατίας και μα του έλεγαν ότι συμφώνησαν να φτιάξουν κυβέρνηση όπως την πρότεινε αυτός ●●● Ρε, μπας και πίνε τίποτα; ●●● Γυάλιζε το μάτι του Ζαριανού τη Δευτέρα το βράδυ στου Πρετεντέρακου ●●● Η ασδένεια ονομάζεται οξύ σύνδρομο εξουσιομανίας και κυβερνητισμού και προσβάλλει συνήμως κάποια πολιτικά ραφολιμέντα ●●● Προεκλογικά, Λοβέρδος, Χρυσοχοΐδης και Διαμαντοπούλου υποστήριζαν ότι το ΠΑΣΟΚ πρέπει να συμμετάσχει σε συμμαχική κυβέρνηση με

πολιτικά στελέχη ●●● Για κυβέρνηση των αρίστων μιλούσε η φράση Άννα ●●● Μετεκλογικά, έμειναν μόνοι οι δύο πρώτοι ●●● Τι ακριβώς έχει υποσχεδεί στη Διαμαντοπούλου ο Μπένι; ●●● Είπαμε κι εμείς, πού χάδηκε αυτή η ψυχή; ●●● Για το Μαράκι (οι δύο τελευταίες λέξεις διαβάζονται ως μία) λέμε, που καθ' όλη την προεκλογική περίοδο δεν έβγαλε άχνα για να στηρίξει το κόμμα που την έκανε κομισάριο και της επέτρεψε να σωθεί, την ώρα που έπεφταν κορμιά βαρόνων ●●● Εγραψε, όμως, άρδο την επομένη των εκλογών, που δημοσιεύτηκε στα «Νέα» ●●● Παρουσίασε –τρομάρα της– «Οδικό χάρτη για την Ελλάδα» ●●● Και τι περιλαμβάνει ο οδικός χάρτης; ●●● Πάση δυσία παραμονή στο ευρώ και μια επιμήκυνση του προγράμματος του Μηνημόνιου ως αναλγητικό ●●● Ο αετός που βάζει πρώτο πλάνο ο φύρερ των νεοναζί δείνει ελληνικό σύμβολο ●●● Γερμανικό είναι ●●● Με τόσους βουλευτές λιγότερους έχουν να γίνουν απολύσεις από την Περισσός ΑΕ... ●●●

◆ Συνεπής στις προσταγές του πολιτικού μάρκετινγκ, ο Τούπρας πήρε μαζί του το βράδυ της Κυριακής τον Γλέζο και τον ανέβασε στην εξέδρα των Προπολιάνων, όπως ακριβώς κάνουν οι παπάδες όταν λιτανεύουν τις εικόνες. Τον επικαλέστηκε, μάλιστα, αναφέροντας ότι αυτός έζησε και την εκλογική νίκη του 1958, όταν η ΕΔΑ πήρε 25% και βγήκε αξιωματική αντιπολίτευση. Πέρα από το ιερόσυλο της σύγκρισης (τι σχέση έχει ο ΣΥΡΙΖΑ του 2012 με την ΕΔΑ του 1958);, βρήκε και λάθος πρόσωπο για να κάνει τον παραλληλισμό το Τσίπρας. Το 1958 ο Γλέζος ήταν φυλακή, το 1959 καταδικάστηκε για κατασκοπία και αποφυλακίστηκε το 1962. Οσες φορές εκλέχτηκε βουλευτής από το 1951 μέχρι το 1961, στα έδρανα της Βουλής δεν κάθησε. Ήταν ή εξορία φυλακή. Ξέρετε πότε κάθησε στα βουλευτικά έδρανα; Το 1981 και το 1985, όταν εκλέχτηκε με το ΠΑΣΟΚ, που είχε πάρει 48% και 46%, αντίστοιχα! Και το 1984 έγινε και ευρωβουλευτής, πάλι με το ΠΑΣΟΚ. Μπορεί ο Τσίπρας να προσπάθησε να τα σήβησε αυτά, αλλά –δυστυχώς γι' αυτόν– δε σήβηνται.

◆ Μονοκούκι τους πήγε στη ΔΗΜΑΡ τους ψηφοφόρους της τουρκικής μειονότητας που ελέγχει ο Ιλχάν Αχμέτ. Από 2.663 ψήφους και 3,87% η ΔΗΜΑΡ βρέθηκε με 12.283 ψήφους και 17,74%. Ο Ιλχάν Αχμέτ, όμως, δεν εκλέχτηκε βουλευτής, λόγω του εκλογικού νόμου που «κάνει βόλτες» τις έδρες των μικρότερων κομμάτων. Θα λέγαμε «έγκλημα και τιμωρία», όμως τιμωρία υπήρχε μόνο για τον υποψήφιο που ήταν βουλευτής της ΝΔ, πήγε με το κόμμα της Μπακογιάννη και όταν αυτή επέστρεψε στη ΝΔ, έκλεισε συμφωνία με τη ΔΗΜΑΡ, πουλώντας στον Κουβέλη τις προσωπικές ψήφους που διαθέτει. Αντίθετα, ο Κουβέλης βγήκε διπλά κερδί-

σμένος: και δέκα χιλιάδες ψηφαλάκια προσέθεσε στο σακί του (2,5% της συνολικής εκλογής του δύναμης) και τον πολιτικά «επικίνδυνο» Ιλχάν Αχμέτ εξοφρόθηκε. ◆ «Νομίζω ότι χωρίς καμιά διάθεση παρέμβασης, όλους μας ενδιαφέρουν οι πολιτικές συζητήσεις και το μέλλον του ΚΚΕ, νομίζω ότι είναι επιβεβλημένη μια συζήτηση σ' αυτόν το χώρο γύρω από τα προβλήματα της στρατηγικής. Εάν τελικά ένας οργανωτισμός και μια στρατηγική η οποία αρνείται να αναγνώσει την πραγματικότητα και να κατανοήσει τα άμεσα αιτίατα που η ίδια θέτει, μπορεί τελικά να παραφεύνει ιδια μετά απ' αυτό το αποτέλεσμα ή

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΙΕΣΤΗΡΙΟΥ

θα πρέπει να συζητηθούν πλευρές της. Πρωτίστως αυτό αφορά τα μελη και τους φίλους του ΚΚΕ, δήλωσε στο κομματικό ραδιόφωνο του

ΣΥΡΙΖΑ ο Σκουρλέτης, την περισσότερη Δευτέρα. Δηλαδή, αν είχε... διάθεση παρέμβασης, τι θα έλεγε, «ξήλωστε την Παπαρήγωνα; Οχι πως μας ενδιαφέρει ο καυγάς Περισσού-ΣΥΡΙΖΑ, αλλά ορισμένοι ΣΥΡΙΖΑίοι, κυρίως οι περί τον Τσίπρα, έχουν καβαλήσει πολύ μακριά καλάμια. Είναι τόση η αλαζονεύτα τους που δεν καταλαβαίνουν ότι με τέτοιες χοντροκομένες παρεμβάσεις περισσότερο διευκολύνουν παρά δυσκολεύουν την ηγεσία του Περισσού να ελέγ

Φουλ του Μνημόνιου με βαλέδες

Aν ο θεός έπαιζε οποιονδήποτε ρόλο στα εγκόσια, τότε το φρετινό πρωτάθλημα ποδοσφαίρου στην Ελλάδα θα κρινόταν μεταξύ ΑΕΚ και ΠΑΣ Γιάννινα. Κρίνοντας από την τύχη των δύο συμπαθών ομάδων, των οποίων οι προπονητές έχουν μια ιδιάιτερη προσωπική σχέση με το θεό, την Παναγία και ορισμένους αγίους, μπορούμε να εικάσουμε και την τύχη του ελληνικού λαού και της χώρας, της οποίας ο άρτιος ορκισμένος πρωθυπουργός έχει επίσης μια ιδιάιτερη σχέση με το θεό, σχέση την οποία φρόντισε να ομοιογήσει και με την πρώτη δήλωση που έκανε αμέσως μετά την ορκωμοσία του: «Ζήτω από τον ελληνικό λαό πατριωτισμό και αρραγή εθνική ενόπτητα και εμπιστοσύνη. Με τη βοήθεια του Θεού θα κάνουμε ό,τι περνάει από το χέρι μας για να βγει ο λαός μας μια ώρα νωρίτερα από την κρίση».

Επειδή ο θεός και η βοήθειά του ανήκουν στη σφαίρα του μεταφυσικού, στη σφαίρα του πραγματικού ανήκει μόνο το πρώτο μισό της δήλωσης Σαμαρά. Ζήτησε από τον ελληνικό λαό «πατριωτισμό και αρραγή εθνική ενόπτητα και εμπιστοσύνη». Σε ελεύθερη μετάφραση ζήτησε υποταγή σε ό,τι αποφασίζει η κυβέρνηση (στα διαβούλια με τους ιμπεριαλιστές δανειστές και καθ' υπαγόρευση των τελευταίων), στο όνομα της πατριδας. Σε τι διαφέρει αυτό απ' όσα ακούγαμε τα τελευταία δυόμισι χρόνια; Σε τίποτα απολύτως. Στο όνομα της σωτηρίας της πατριδας έγιναν τα συνεχή εγκλήματα σε βάρος του ελληνικού λαού. Εμπιστοσύνη και συστείρωση γύρω τους ζητούσαν οι κυβερνήσεις Παπανδρέου και Παπαδήμου. Τι να λέμε τώρα;

Σαμαράς, Βενιζέλος και Κουβέλης παίζουν το τελευταίο τους χαρτί, χωρίς να έχουν καμιά άλλη φιλοδοξία πέρα από το να μείνουν όσο γίνεται περισσότερο στη συγκυβέρνηση και να δουν παράλληλα τι μπορεί να γίνει με το προσωπικό τους πολιτικό μέλλον. Ο πρώτος έσωσε την παρτιδα την τελευταία στιγμή, βρέθηκε από την κόλαση στον παράδεισο, έγινε –επιτέλους!– πρωθυπουργός, όμως αυτό μπορεί να είναι η τελευταία πολιτική του πράξη. Εκείνο που σκέφτεται είναι αν θα καταφέρει να κάνει πρωθυπουργική θητεία μακρύτερη από αυτή του όλοτε συγκατοίκου του στην εστία αμερικανικού κολλέγου Γιωργάκη Παπανδρέου. Προοπτική εξαιρετικά δύσκολη, καθώς η κρίση καθιστά εξαιρετικά σύντομους τους πολιτικούς κύ-

κλους. Ο δεύτερος είναι αρχηγός κόμματος του 12%, με τα στελέχη να είναι περισσότερα από τους οπαδούς. Και είναι ανογκασμένος να στηρίζει πάλι μια κυβέρνηση, γεγονός που δεν του παρέχει καμιά αισιοδοξία ότι μπορεί να μεγαλώσει αυτό το 12%. Ο τρίτος πέρασε σώσος και αβλαβής από τις συμπληγάδες πέτρες της 17ης Ιουνής και εξαναγκάστηκε από τους υψηλούς προστάτες του να μπαίνει ξανά σε κρίση, δυνατότητα ανάκαμψης του ελληνικού καπιταλισμού στο ορατό μέλλον δεν υπάρχει. Επομένως, η σημερινή συγκυβέρνηση δεν μπορεί να ελπίζει σε μια –μικρή έστω– χαλάρωση της σφραγίδας της αντιλαϊκής πολιτικής.

Τι μέλλον μπορεί να έχει μια κυβέρνηση που πρέπει να

εφαρμόσει το Μνημόνιο, έστω και με κάποιες αλλαγές στους ρυθμούς εφαρμογής; Αυτή η πολιτική δεν διορθώνεται, όπως μπορείτε να διαβάσετε αναλυτικότερα στη σελίδα 11. Μήπως υπάρχουν προσπτικές ανάκαμψης; Από πού; Με την εσωτερική αγορά διαφράση που σημαίνει, λόγω της φτώχειας και της ανέχειας των λαϊκών στρωμάτων και με την ΕΕ να μπαίνει ξανά σε κρίση, δυνατότητα ανάκαμψης του ελληνικού καπιταλισμού στο ορατό μέλλον δεν υπάρχει. Επομένως, η σημερινή συγκυβέρνηση δεν μπορεί να ελπίζει σε μια –μικρή έστω– χαλάρωση της σφραγίδας της αντιλαϊκής πολιτικής.

Ενας τραπεζίτης στο τιμόνι

Habemus papam. Το δε όνομα αυτού δεν είναι Αντώνης Σαμαράς, αλλά Βασίλειος Ράπτανος. Ή, αλλιώς, το alter ego του Λουκά Παπαδήμου. Ενας τραπεζίτης στο τιμόνι της οικονομίας. Σγά την ειδηση. Προηγουμένως είχαμε τραπεζίτη πρωθυπουργό και πολιτικό υπουργό Οικονομικών, τώρα έχουμε το αντίστροφο. Σε κάθε περίπτωση, κυβέρνηση χωρίς τραπεζίτη σε επιφανές οικονομικό πόστο δεν γίνεται.

Ούτε είναι τυχαίο ότι το όνομα του Ράπτανου ανακοινώθηκε πριν από το όνομα οποιουδήποτε άλλου υπουργού, ταυτόχρονα μ' αυτό του πρωθυπουργού. Ούτε πως ομέσως μετά την ορκωμοσία του Σαμαρά, έγινε σύσκεψη της κυβερνητικής τρόικας (Σαμαράς, Βενιζέλος, Κουβέλης) με τον Ράπτανο και τον απερχόμενο υπουργό Ζανιά, ο οποίος την επομένη έπρεπε ν' αναχωρήσει για τη σύσκεψη των Eurogroup και Ecofin, την οποία ήδη κάθηκαν να την απαθανατίσουν οι φωτορεπόρτερ. Έχουν και οι συμβολισμοί τη σημασία τους. Επρεπε σε όλο τον κόσμο να σταλεί το μήνυμα ότι η νέα συγκυβέρνηση συνεχίζει έχοντας στο πιο καρίο πέρσο τον κολλητό του Παπαδήμου, τραπεζίτη διαλεχτό, που έχει διατελέσει πρόεδρος του Συμβούλου Οικονομικών Εμπειρογνωμόνων επί Σημίτη, στελέχος του ΙΟΒΕ (ινστιτούτου του ΣΕΒ) και είναι ο εν ενεργεία πρόεδρος της Ελληνικής Ένωσης Τραπεζών.

Δεν είναι τυχαίο, επίσης, ότι κανένας δεν θελει να τον χρεωθεί. Ο Ράπτανος έχει τη φήμη Πασόκου, όμως ο Βενιζέλος έσπευσε να διαφρεύσει ότι δεν ήταν δική του πρόταση. Από τη Συγγρού διέρρευσαν προς στηρήση ότι ήταν πρόταση του Κουβέλη, την οποία αποδέχτηκε ο Σαμαράς, στη συνέχεια, όμως, προφανώς επειδή διαμαρτυρήθηκαν από τη ΔΗΜΑΡ, η Συγγρού διέρρευσε ότι τον Ράπτανο πρότεινε ο Σαμαράς, μολονότι δεν είναι νεοδημοκράτης, και τον αποδέχτηκαν αμέσως ο Βενιζέλος με τον Κουβέλη.

Ολ' αυτά, όμως, εντάσσονται στο παιχνίδι της προπαγάνδας. Μιας προπαγάνδας με κοντά ποδάρια. Γιατί ακόμα και οι πλέον αφελείς πολιτικά αντιλαμβάνονται ότι τον Ράπτανο επέβαλε η αστική τάξη και οι ιμπεριαλιστές δανειστές. Τον έστειλαν πιάκετο στη συγκυβέρνησα τρόικα και τα μελι της τον αποδέχτηκαν αδιαμαρτύρητα. Ο Ράπτανος είναι ο καταλληλότερος για μια ομαλή συνεργασία με την τρόικα των δανειστών-επικυρίωρων, ο στυγνός καπιταλιστής που δε θα διστάσει μπροστά σε τίποτα. Πίσω του θα προσπαθήσει να κρυφτεί η τρόικα της συγκυβέρνησης, όπως εδώ και δέκα μήνες στην Κύπρο ο Χριστόφορος προσπαθεί να κρυφτεί πίσω από τον τραπεζίτη Σιαρλή, που ο ίδιος τοποθέτησε στο πόστο του υπουργού Οικονομικών. Πληγ, όμως, κανένας τους δε θα μπορέσει να κρυφτεί από το λοιό με τέτοια κολπάκια. Την οργή του θα την εισπράξουν όλοι κι όχι μόνο ο Ράπτανος.

■ Καμμένος: Προσπάθεια να μείνει στο παιχνίδι

Οσο κι αν ο Καμμένος είναι... Καμμένος, κάποια βασικά τα ξέρει. Ξέρει πως τα ανεμομαζώματα που συγκεντρώθηκαν στο κόμμα του εύκολα μπορούν να γίνουν διαβολοσκοπίσματα, ειδικά σε μια περίοδο έντονης πολιτικής και κοινωνικής ρευστότητας. Στόχος του, λοιπόν, είναι να μείνει στο παιχνίδι, έστω και με φαλιδισμένα τα φτερά, μετά την απώλεια 300.000 ψήφων και τρεισήμηση ποσοστού μονάδων μέσα σε σαράντα μέρες. Αυτός, λοιπόν, που μετά τις 6 Μάη αρνήθηκε να συναντηθεί με τον Σαμαρά και τον Βενιζέλο στο πλαίσιο των διερευνητικών εντολών, αυτή τη φορά πήγε σε συνάντηση με τον Σαμαρά. Δηλαδή, μ' αυτόν που αποκαλούσε «προδότη». Μετά, δε, τη συνάντηση έκανε μια μακρόσυρτη δήλωση, στην οποία επανέλαβε όλους τους «σκληρούς όρους» που απέκλειαν κάθε συμμετοχή του στο εκκλησιακό σχήμα.

Ο Σαμαράς απαξίωσε να απαντήσει επί της ουσίας. Εκανε μόνο μια σύντομη, αλλά γεμάτη νόημα δήλωση: «Με τον κ. Καμμένο κατάλαβα ότι, προσωπικά τουλάχιστον, δεν επιθυμεί καμία συνεργασία. Δεν αντιλαμβάνεται την κρισιμότητα των περιστάσεων και βέβαια επικαλείται κάθε είδους παράλογα προσχήματα». Δήλωση που απευθύνοταν όχι στον Καμμένο, αλλά στους βουλευτές του Καμμένου. Εκείνο το «προσωπικά τουλάχιστον» βγάζει μάτια και ισοδυναμεί με κάλεσμα προς βουλευτές του Καμμένου να παρατήσουν τον πολιτικά «ανισόρροπο» αρχηγό και να κοιτάξουν να προσκολληθούν στη ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ (ανάλογα με την πολιτική προέλευσή τους), που μένουν στο κυβερνητικό παιχνίδι και πληρούν τις προϋποθέσεις που έχουν θέσει τα ντόπια και ξένα κέντρα της κεφαλαιοκρατίας. Άλλως, θα εξαφανιστούν πολιτικά μαζί με τον Καμμένο και θα έχουν την τύχη του Καρατζαφέρη και όσων έμειναν μαζί του. Αυτό ήταν το μήνυμα του Σαμαρά και μένει να δούμε τι οντικότυπο θα έχει στους αποδέκτες του, αν όχι όμεσα, μέσα σε μια πορεία. Άλλωστε, όταν κάποιοι επαγγελματίες αστού πολιτικοί θέλουν να βρουν ένα πρόσχημα για να την κάνουν από ένα κόμμα, το βρίσκουν με μοναδική ευκολία.

■ ΣΕΒ: Τα κεφαλία μέσα

«Τώρα αρχίζουν τα δύσκολα», σάλπισαν οι καπιταλιστές του ΣΕΒ, σε ανακοίνωση που εξέδωσαν για το εκλογικό αποτέλεσμα. Σημείωσαν, δε, ότι «η νέα συγκυβέρνηση συνεργασίας, που υποδεικνύει το αποτελέσμα των εκλογών» θα κριθεί κυρίως «από την ικανότητά της να πείσει τον λαό ότι ο δρόμος των μεγάλων μεταρρυθμίσεων είναι η μόνη έξοδος από την κρίση». Δε δείχνουν, όμως, ότι έχουν και σιγουριά για τις ικανότητες αυτής της κυβερνητησης οι μεγ

■ Παραγουάη: Ενοπλες συγκρούσεις μεταξύ ακτημόνων και αστυνομίας

Εννιά αγρότες και οχτώ αστυνομικοί έπεσαν νεκροί στις ένοπλες συγκρούσεις που έσπασαν μεταξύ τους την Παρασκευή 15 Ιουνίου στη βόρεια Παραγουάη. Αιτία των συγκρούσεων ήταν η προσπάθεια των δυνάμεων καταστολής να εκκενώσουν έκταση την οποία είχαν καταλάβει 150 οικογένειες ακτημόνων και η οποία ανήκει σε μεγαλογαιοκτήμονα πολιτικό της Δεξιάς.

Την επομένη των συγκρούσεων, ο σοιαλδημοκράτης πρόεδρος της χώρας διέταξε την οποστολή μονάδων του στρατού στην περιοχή προκειμένου να συλληφθούν οι δράστες των επεισοδίων, οι οποίοι έχουν βρει καταφύγιο στην πυκνή ζούγκλα της περιοχής.

Κατά τη διάρκεια της δικτατορίας του Αλφρέντο Στρέσνερ, η μεγάλη γαιοκτησία γιγαντώθηκε, με το Στρέσνερ να εδραιώνει την κυριαρχία του και μέων της στήριξης που του παρείχαν οι μεγαλογαιοκτήμονες ως αντάλλαγμα για την κρατική γη που τους χάρισε.

Ο σοιαλδημοκράτης Φερνάντο Λούγκο, ο οποίος βρίσκεται στην προεδρία της χώρας απ' το 2008, εκλέχτηκε υποσχόμενος προεκλογικά την αναδιανομή της γης προς όφελος των δεκάδων χιλιάδων ακτημόνων, κάτιο το οποίο δεν έχει υλοποιήσει μέχρι τώρα.

■ Αφγανιστάν: Επιδημία αυτοκτονιών στον αμερικανικό στρατό

Επιδημία αυτοκτονιών μαστίζει τα αμερικανικά κατοχικά στρατεύματα στο Αφγανιστάν. Οι αυτοκτονίες έχουν φτάσει τις 154 από την αρχή του 2012 σχεδόν 50 τοις εκατό περισσότερες από τους θανάτους στρατιωτών κατά τη διάρκεια της μάχης. Ο αριθμός αυτός είναι κατά πολύ αυξημένος σε σχέση με τις δυο προηγούμενες χρονιές αλλά και με το 2009 που ήταν χρονιά που καταγράφηκε ρεκόρ αυτοκτονιών.

Αιτίες γι' αυτές τις αυτοκτονίες τις περισσότερες φορές είναι η αυξημένη έκθεση σε μάχη, μετατραυματικό στρες, υπερβολική λήψη ψυχοφαρμάκων κ.α. Το αμερικανικό πεντάγωνο έχει συστήσει υπηρεσία παροχής ψυχολογικής υποστήριξης των στρατιωτών προκειμένου να αντιμετωπίσει την κατάσταση, χωρίς διαίτερο αποτέλεσμα.

■ Μπαχρέιν: Βαριές ποινές φυλάκισης σε γιατρούς

Σε βαριές ποινές φυλάκισης έως πέντε χρόνια καταδικάστηκαν από δικαστήριο στο Μπαχρέιν 9 γιατροί του νοσοκομείου Σαλμανγία. Οι 20 γιατροί που είχαν συλληφθεί από τις δυνάμεις καταστολής με την κατηγορία ότι συμμετείχαν στη λαϊκή εξέγερση ενάντια στη δυναστεία Αλ Χαλίφα που κυβερνά τη χώρα, το Μάρτιο του 2011, επειδή παρείχαν περιθαλψή σε τραυματισμένους διαδηλωτές, αρχικά είχαν καταδικαστεί σε ακόμα πιο βαριές ποινές από στρατοδικείο οι οποίες έφταναν μέχρι και τα 15 χρόνια φυλάκισης. Οι 18 από αυτούς έκαναν έφεση και ύστερα από διεθνείς πιέσεις από οργανώσεις υπεράσπισης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων οι υποθέσεις τους επανεξετάστηκαν από πολιτικό δικαστήριο το οποίο αποφάσισε την αθώωση των εννιά από αυτούς και τη μείωση των ποινών των υπόλοιπων.

■ Αίγυπτος

Στρατιωτικό πραξικόπημα

Μόλις 20 λεπτά από τη στιγμή που έκλεισαν οι κάλπες των προεδρικών εκλογών στις 17 Ιουνίου, το Ανώτατο Στρατιωτικό Συμβούλιο, που ουσιαστικά κυβερνά τη χώρα, ανακοίνωσε μια προσθήκη στη Συνταγματική Διακήρυξη που είχε εκδοθεί στις 30 Μαρτίου του 2011, με την οποία οι στρατηγοί έδωσαν στον εαυτό τους σαρωτικές πολιτικές εξουσίες, έδεσαν τα χέρια του νέου προέδρου και διασφάλισαν την πολιτική τους ισχύ και τα τεράστια οικονομικά συμφέροντα της στρατιωτικής κάστας στις επικείμενες πολιτικές εξελίξεις. Δύο μέρες νωρίτερα, η στρατιωτική χούντα διέλυσε την εκλεγμένη βουλή, στην οποία την πλειοψηφία είχαν οι ισλαμιστές, ύστερα από την απόφαση του Ανώτατου Συνταγματικού Δικαστηρίου, διορισμένου επί Μουμπάρακ, ότι ο εκλογικός νόμος που έδωσε τη δυνατότητα στα πολιτικά κόμματα να διεκδικήσουν τις έδρες των ανεξάρτητων βουλευτών είναι αντισυνταγματικός. Παράλληλα, ο υπουργός Αμυνας εξέδωσε διάταγμα που δίνει το δικαίωμα στη στρατιωτική αστυνομία και ασφάλεια να συλλαμβάνει πολίτες, γεγονός που σημαίνει επαναφορά του καθεστώτος έκτακτης ανάγκης με διαφορετική μορφή.

Το νέο σύνταγμα θα προκύψει από τη Συντακτική Συνέλευση, η οποία είχε εκλεγεί από τη βουλή που διαλύθηκε. Ωστόσο, στην περίπτωση που εμφραντούν «εμπόδια», η προσθήκη προβλέπει ότι το Ανώτατο Στρατιωτικό Συμβούλιο έχει το δικαίωμα να διαλύσει τη συγκεκριμένη Συντακτική Συνέλευση και να διορίσει άλλη της επιλογής του. Μπορεί επίσης να επικαλεστεί το δικαίωμα να διαλύσει ως αντισυνταγματική αφού προέκυψε από αντισυνταγματική εικλεγμέσια βουλή. Συντοις άλλοις, το Ανώτατο Στρατιωτικό Συμβούλιο έχει το δικαίωμα να προβάλλει βέτο σε περίπτωση που διαφωνεί με τη Συνταγματική Συνέλευση σε άρθρα του καταρτιζόμενου συντάγμα-

τος και να τα παραπέμψει στην κρίση του Ανώτατου Συνταγματικού Δικαστηρίου. Ολ' αυτά σημαίνουν ότι η στρατιωτική χούντα θα έχει τον πρώτο και τον τελευταίο λόγο στη διαμόρφωση του νέου συντάγματος, ώστε να διασφαλίσει και συνταγματικά τον πανίσχυρο ρόλο του στρατού, τα προνόμια και τα οικονομικά συμφέροντα της στρατιωτικής ελίτ καθώς και την ασυλία της από πιθανές ποινές.

Ο ρόλος του προέδρου που θα εκλεγεί (πιθανότατα ο υποψήφιος της Μουσουλμανικής Αδελφότητας Μοχάμεντ Μούρσι) θα είναι, με βάση την προσθήκη, λίγο πολύ συμβολικός, ανάλογος του σημερινού πρωθυπουργού. Δεν μπορεί να κηρύξει πόλεμο, ούτε να χρησιμοποιήσει το στρατό για την καταστολή εσωτερικών ταροχών χωρίς την έγκριση της στρατιωτικής ηγεσίας. Δεν έχει καμιά εξουσία πάνω στο στρατό, στον προ-

ύπολογισμό του, στις κρίσεις των στελεχών του, στην επιλογή της ηγεσίας του και του υπουργού Άμυνας.

Οι εξελίξεις αυτές δεν αφήνουν αμφιβολία ότι η στρατιωτική χούντα κινέται επιθετικά για να παγιώσει τον ασφυκτικό έλεγχο του στρατού στις πολιτικές εξελίξεις, να καταργήσει βήμα βήμα όλες τις κατακτήσεις της λαϊκής εξέγερσης, να αποκαταστήσει το παλιό καθεστώς με διαφοροποιημένο πρωταρχείο.

Παρά τις καταγγελίες εναντίον της στρατιωτικής χούντας, η Μουσουλμανική Αδελφότητα φαίνεται πως θα ακολουθήσει την κλασική τακτική της. Θα αποφύγει δηλαδή τη σκληρή αντιπαράθεση και θα επιχειρήσει να διαπραγματευτεί με τους στρατηγούς, στην περίπτωση που εκλεγεί τελικά ο υποψήφιος της, για να κερδίσει όσο το δυνατόν περισσότερα με τις λιγότερες απώλειες. Η πρώτη μεγάλη διαδήλωση στην πλατεία Ταχρίρ στις 19 Ιουνίου εναντίον της στρατιωτικής χούντας, με τη συμμετοχή δεκάδων χιλιάδων διαδηλωτών, ήταν μια πρώτη απάντηση. Οχι όμως και ικανή να εμποδίζει την εφαρμογή της προσθήκης στη Συνταγματική Διακήρυξη. Οι στιγμές είναι κρίσιμες και απαιτείται σκληρός και αποφασιστικός αγώνας ενάντια στους φανερούς και κρυφούς εχθρούς του λαού για να διασωθούν οι όποιες κατακτήσεις της λαϊκής εξέγερσης.

Με ρομπότ δεν κερδίζεται ένας πόλεμος

Τριπλασιάστηκαν σε αριθμό οι αεροπορικοί βομβαρδισμοί από τους Αμερικανούς στις περιοχές των φυλών στο βορειοδυτικό Πακιστάν στα σύνορα με το Αφγανιστάν. Οι βομβαρδισμοί αυτοί γίνονται από μη επανδρωμένα βομβαρδιστικά αεροπλάνα, γνωστά και ως drones, εναντίον υπόπτων για «τρομοκρατία», καθ' υπόδειξη των πακιστανικών μυστικών υπηρεσιών.

Παράλληλα, έχουν αυξηθεί από μία κατά τη διάρκεια της κυβέρνησης Μπαχρέιν 9 γιατροί του νοσοκομείου Σαλμανγία. Οι 20 γιατροί που είχαν συλληφθεί από τις δυνάμεις καταστολής με την κατηγορία ότι συμμετείχαν στη λαϊκή εξέγερση ενάντια στη δυναστεία Αλ Χαλίφα που κυβερνά τη χώρα, το Μάρτιο του 2011, επειδή παρείχαν περιθαλψή σε τραυματισμένους διαδηλωτές, αρχικά είχαν καταδικαστεί σε ακόμα πιο βαριές ποινές από στρατοδικείο οι οποίες έφταναν μέχρι και τα 15 χρόνια φυλάκισης. Οι 18 από αυτούς έκαναν έφεση και ύστερα από διεθνείς πιέσεις από οργανώσεις υπεράσπισης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων οι υποθέσεις τους επανεξετάστηκαν από πολιτικό δικαστήριο το οποίο αποφάσισε την αθώωση των εννιά από αυτούς και τη μείωση των υπόλοιπων.

Τα χτυπήματα στο Πακιστάν γίνονται με τη σιωπηλή συναίνεση της πακιστανικής κυβέρνησης και με τη στενή συνεργασία της CIA με την ISI (πακιστανική αντικατασκοπεία). Μόνο μέσω αυτής της συνεργασίας οι Αμερικανοί μπορούν και κάνουν αυτές τις επιθέσεις μόνο στο Πακιστάν. Περισσότεροι από 800 νεκροί ήταν εξακριβωμένα από τους Αμερικανούς πρακτ

■ ΛΩΡΙΔΑ ΤΗΣ ΓΑΖΑΣ

Πέντε χρόνια αποκλεισμός δεν κάμπτει την αντίσταση, παρά τη διεθνή στήριξη στους Σιωνιστές

Ηπέμπτη επέτειος του αποκλεισμού της Λωρίδας της Γάζας σημαδεύεται από την κλιμάκωση του πολέμου μεταξύ της Παλαιστινιακής Αντίστασης και των Σιωνιστών. Οι τελευταίοι βομβαρδίζουν σχεδόν σε καθημερινή βάση τη Λωρίδα της Γάζας και η Αντίσταση κλιμακώνει τις εκτοξεύσεις ρουκετών. Για πρώτη φορά μετά από ενάμισι χρόνο, οι Ταξιαρχίες Κασάμ της Χαμάς, που μέχρι πρότινος τηρούσαν τη μονομερή εκεχειρία που είχε αποφασίσει η Χαμάς, εξαπέλυσαν μπαράζ επιθέσεων με ρουκέτες σε σιωνιστικούς στόχους. Μόνο την περασμένη Τρίτη, οι ταξιαρχίες Κασάμ εκτόξευσαν 43 ρουκέτες, με αποτέλεσμα να τραυματιστούν τέσσερις ισραηλινοί στρατιώτες, ο ένας εκ των οποίων σοβαρά. Ρουκέτες εκτόξευσαν και άλλες παλαιστινιακές ένοπλες ομάδες, όπως οι Ταξιαρχίες Αμπού Άλι Μουσταφά του Λαϊκού Μετώπου για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης.

Οι Σιωνιστές ξεκίνησαν τους αεροπορικούς βομβαρδισμούς κατά στόχων στη Λωρίδα της Γάζας τη Δευτέρα, με αποτέλεσμα να σκοτωθούν οχτώ και να τραυματιστούν δεκαεφτά Παλαιστίνιοι. Δεν έχει σημασία να ασχοληθεί κανείς με την αφορμή που προκάλεσε αυτή τη νέα κλιμάκωση. Ποιος δηλαδή ξεκίνησε και άναψε ξανά το φυτλί του δυναμίτη. Οι Σιωνιστές, φυσικά, κατηγορού-

ύν τους «τρομοκράτες» που κατασκευάζουν όπλα και στοχεύουν να καταστρέψουν το Ισραήλ, δώμας εδώ και χρόνια αυτός που καταστρέφεται είναι ο Παλαιστινιακός λαός από ένα ναζιστικής έμπνευσης αποκλεισμό που τον οδήγει στην εξαθλίωση. Ο μόνος λόγος που δεν έχει γίνει αυτό πράξη και ο λαός της Γάζας εξακολουθεί να επιβιώνει είναι τα τούνελ που τον συνδέουν με την Αίγυπτο και η αλλαγή της πολιτικής κατάστασης στην τελευταία, μετά την πτώση του Μουμπάρακ. Το σημείωνουμε αυτό, όχι γιατί πιστεύουμε ότι η Αίγυ-

ππος απέκτησε φιλο-παλαιστινιακό καθεστώς (η στρατιωτική χούντα δεν είναι με τους Παλαιστίνιους), αλλά γιατί το καθεστώς δεν μπορεί να παίξει το ρόλο που έπιαζε κάποιο το Μουμπάρακ εφαρμόζοντας χωρίς ιδιαίτερα προβλήματα τις επιταγές των Αμερικάνων.

Η αλήθεια είναι ότι οι Παλαιστίνιοι δεν έχουν άλλο δρόμο εκτός απ' αυτόν της αντίστασης μέχρι την πλήρη δικαίωσή τους, αν δε θέλουν να μετατραπούν σε σύγχρονους σκλάβους. Και οι Σιωνιστές, που πλέον αδιαφορούν για

οποιεσδήποτε «ειρηνευτικές συνομιλίες», επιδίδονται πολύ συχνά σε τρομοκρατικές επιθέσεις στη Λωρίδα της Γάζας. Η προηγούμενη φορά, πριν τις τελευταίες επιθέσεις, ήταν μόλις στις αρχές του Ιουνίου, όταν ισραηλινά αεροπλάνα επετέθηκαν σε πέντε εργοτάξια στη Λωρίδα της Γάζας με το αιτιολογικό ότι κατασκεύαζαν όπλα. Βλέπετε, όπλα μόνο οι Σιωνιστές έχουν δικαίωμα να κατασκευάζουν και κανένας άλλος.

Και τί όπλα! Μέχρι και πυρηνικά υποβρύχια από τη Γερμανία αγοράζουν οι Σιωνιστές, όπως αποκάλυψε το Spiegel στις αρχές του μήνα (4/6/12, <http://www.spiegel.de/international/world/israel-deploys-nuclear-weapons-on-german-built-submarines-a-836784-6.html>). Το τέταρτο πυρηνικό υποβρύχιο θα είναι έτοιμο στις αρχές του 2013 και τα υπόλοιπα δύο θα παραδοθούν μέχρι το 2017. Η γερμανική κυβέρνηση τα προσέφερε στο ένα τρίτο της πιμής τους, με ευκολίες πληρωμής μάλιστα (γιατί οι Σιωνιστές έχουν οικονομικά ζόρια) μέχρι το 2015! Γ' αυτό το λόγο ο ίδιος ο Νετανιάχου, με ιδιόχειρη επιστολή του, εξέφρασε τις ευχαριστίες του προς τη γερμανική κυβέρνηση! Όταν ο Παλαιστίνιοι κατασκευάζουν ρουκέτες για ν' αντισταθούν στη σιωνιστική βομβαρδόρητα είναι... τρομοκράτες, ενώ όταν οι Σιωνιστές παραγγέλνουν μέχρι και πυρηνικά υποβρύχια το κάνουν για την... ασφάλειά τους.

Σε πόλεις-κράτη έχει τεμαχιστεί η Λιβύη

Χάος και διάλυση επικρατεί στη Λιβύη λήγει μέρες πριν τη διεξαγωγή των εθνικών εκλογών στις 7 Ιουλίου. Η κυβέρνηση του Εθνικού Μεταβατικού Συμβουλίου διοικεί ουσιαστικά μόνο την Τρίπολη, ενώ άλλες μεγάλες πόλεις όπως η Μισράτα, η Ζιντάν και η Βεγγάζη διοικούνται από τοπικές κυβερνήσεις, οι οποίες έχουν οργανώσει τις τοπικές οικονομίες, τις υποδομές υγείας, το δικό τους στρατό και αστυνομία, και δεν είναι διατεθειμένες να παραδώσουν την εξουσία σε όποια κυβέρνηση κι αν προκύψει από τις εθνικές εκλογές. Αποτέλεσμα αυτού του ιδιότυπου συστήματος που αποτελείται από πόλεις-κράτη είναι η αδυναμία συγκρότησης εθνικού στρατού αλλά και η οργάνωση της οικονομίας σε εθνική κλίμακα.

Παράλληλα, οι συγκρούσεις μεταξύ διαφόρων φυλών συνε-

χίζονται. Στο νότο, σε μάχες μεταξύ της φυλής Τιμπού που κατοικεί στη Σαχάρα και αραβικών φυλών σκοτώθηκαν 200 άτομα, ενώ ολόκληρες πόλεις είναι χωρισμένες σε εμπόλεμες ζώνες. Σε άλλες συγκρούσεις μεταξύ μελών της φυλής Τιμπού και κυβερνητικών δυνάμεων στην πόλη Κούφρα στα νότια της χώρας σκοτώθηκαν 35 άνθρωποι. Στο μεταξύ, ισλαμικές οργανώσεις που αντιτίθενται στην παρουσία Δυτικών στη χώρα χτύπησαν στη Βεγγάζη τη Δευτέρα 11 Ιουνίου κομβόι που μετέφερε βρετανούς διπλωμάτες τραυματίζοντας δύο φρουρούς, ενώ την προηγούμενη βδομάδα στην ίδια πόλη χτύπησαν το αμερικανικό προξενείο. Στη Μισράτα ισλαμιστές μοχλητές επιτέθηκαν στις 12 Ιουνίου εναντίον των γραφείων του

Ερυθρού Σταυρού, με αποτέλεσμα τον τραυματισμό ενός πολίτη. Την ευθύνη για την επίθεση αυτή, όπως και για την επίθεση στο αμερικανικό προξενείο στη Βεγγάζη ανέλαβε η ισλαμική οργάνωση «Ταξιαρχίες του Σεΐχη Ομάρ Αμπντέλ Ραχμάν». Ο Αμπντέλ Ραχμάν, γνωστός ως «τυφλός σεΐχης», είναι Αιγύπτιος και εκτίει ποινή ισόβιας κάθειρξης στις ΗΠΑ με την κατηγορία ότι είχε αναμειχθεί σε σχέδια τρομοκρατικών επιθέσεων εναντίον στόχων στη Νέα Υόρκη. Σύμφωνα με το Αλ Τζαζίρα, η περιοχή της Βεγγάζης παρέχει κάλυψη σε πολλές οργανώσεις του ριζοσπαστικού Ισλάμ, ενώ οι διάφορες μιλίτσιες που δρουν στην περιοχή αποφεύγουν να συγκρουστούν μαζί τους, δίνοντας μια εικόνα για το μέγεθος αυτών των οργανώσεων.

Στη μάσα αντίπαλοι, στην εκμετάλλευση μονιμισμένοι

Ησύνοδος των G20 για το 2012, που ολοκληρώθηκε την περασμένη Τρίτη στο Λος Κάμπος του Μεξικού, ανέδειξε τις φαγωμάρες που επικρατούν στη διεθνή σκακιέρα. Πρώτα ήταν η οργισμένη αντίδραση του Μπαρόζο σε ερώτηση καναδού δημοσιογράφου «γιατί να ρισκάρει ο Καναδάς τα λεφτά του για να βιοθήσει την Ευρώπη». Ο Μπαρόζο απάντησε ότι δεν δέχεται «φαθηματα δημοκρατίας ή οικονομίας», ρίχνοντας το φταίξιμο για την κρίση στη Βρετανία Αμερική που μόλιεν τον χρηματοπιστωτικό τομέα της Ευρώπης. Μετά ήταν ο Πούτιν που τόνισε ότι «είναι καίρος να σταματήσουμε να υποκρινόμαστε και να έρθουμε σε συμφωνία για ένα αποδεκτό επίπεδο προστατευτικών μέτρων που θα μπορούν να παίρνουν οι κυβερνήσεις σε περιόδους οικονομικής κρίσης», πράγμα που, όπως δηλώσε, είναι «ιδιαίτερα σημαντικό για τη Ρωσία, καθόσον η χώρα μας θα μπει στον ΠΟΕ (Παγκόσμιο Οργανισμό Εμπορίου) αυτό το χρόνο και σκοπεύουμε να παίξουμε έναν ενεργό ρόλο στις συζητήσεις για τους μελλοντικούς κανόνες του παγκόσμιου εμπορίου». Ο ίδιος εμφανίστηκε απαισιόδοξος για την κατάληξη των συζητήσεων με τις ΗΠΑ αναφορικά με την «αντιπυραυλική ασπίδα» (το αμερικανικό πρόγραμμα εγκατάστασης αντιπυραυλικών συστημάτων στην Ευρώπη), γύρω από το οποίο εξακολουθούν να υφίστανται σοβαρές διαφωνίες.

Στο τέλος, βέβαια, εξέδωσαν ανακοίνωση με τις γνωστές ευχές για την «ανάπτυξη» και τα συναρπή, στην οποία όλοι μαζί εκθέασαν το ρόλο του ΔΝΤ, που «προάγει απόψεις για μια ολοκληρωμένη επιτήρηση», και δεσμεύτηκαν να το στηρίξουν, δίνοντάς του συνολικά άλλα 450 δισ. δολαρία για να συνεχίσει το... θεάρεστο έργο του. Οι ηγέτες των ισχυρότερων οικονομιών του πλανήτη μπορεί να τρώγονται για τα συμφέροντα των κυρίαρχων τάξεων που εκπροσωπούν, είναι όμως μονιμένοι όταν πρόκειται για τα σκληρά αντιλαϊκά μέτρα. Εκεί υπάρχει πλήρης σύμπνοια...

■ Ισπανία

Πιο βαθειά στην κρίση

Ηέκρηξη των επιτοκίων των κρατικών ομολόγων 10ετούς διάρκειας σε ποσοστά πάνω από το 7% την περασμένη Δευτέρα και η, μέχρι στιγμής, άρνηση της Γερμανίας να συγχράσουν ισπανικά ομόλογα οι ευρωπαϊκοί μηχανισμοί «στήριξης» EFSF και ESM βυθίζουν την Ισπανία ακόμα πιο βαθειά στο βάλτο της κρίσης. Ταυτόχρονα, τα στοιχεία που δημοσίευσε η Κεντρική Τράπεζα της Ισπανίας τη Δευτέρα, δείχνουν ότι η κρίση βαθαίνει επικίνδυνα. Ο αριθμός των απλήρωτων δανείων που χρωστούν

νται στ

**Οργάνωση για
αντεπίθεση, όχι
απογοήτευση**

Η νέα «μνημονιακή» κυβέρνηση σχηματίστηκε κιόλας. ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, ΔΗΜΑΡ, με 48,20% των έγκυρων ψηφοδελτίων (μετά από αποχή 37,5%) και 179 έδρες ανέλαβαν να συνεχίσουν την πολιτική διαχείρισης της κρίσης του καπιταλιστικού συστήματος, με εργαλεία την «κινεζοποίηση» των εργαζόμενων, τη σκληρή δημοσιονομική λιτότητα που χτυπά πρωτίστως συντάξεις και κοινωνικές δαπάνες και φορτώνει τις λαϊκές μάζες με αβάσταχτα χαράτσια διάφορων ειδών.

Ο ΣΥΡΙΖΑ βολεύτηκε στη θέση της αξιωματικής αντιπολίτευσης, κηρύσσει στάση αγώνων και κριτική στήριξη της κυβέρνησης και περιμένει να έρθει η ώρα που η εξουσία θα πέσει στα χέρια του σαν ώριμο φρουύτο.

Είναι εύλογο πολλοί άνθρωποι, ιδιαίτερα αυτοί που κρέμασαν τις ελπίδες τους σε μια κυβερνητική αλλαγή, να αισθάνονται απογοπτευμένοι. Άλλοι αισθάνονται απογοπτευμένοι από τη συνολική δεξιά μετατόπιση του εκλογικού σώματος. Ομως, αυτή είναι η λογική των εκλογών. Αν μπορούσαν ν' αιλλάξουν τον κόσμο, θα ήταν παράνομες, όπως ευφυέστατα είχε σημειώσει ο Εγκέλς.

Το Θέμα είναι να συνειδητοποιήσουμε ότι επί ένα δίμυνο είχαμε απλά ένα διάλειμμα στη «μνημονιακή» ρουτίνα. Ενα διάλειμμα που δεν άλλαξε σε τίποτα τη βάρβαρη καθημερινότητα της φτώχειας, της εξαθλίωσης, της ανεργίας, της καπιταλιστικής ασυδοσίας και δε θα μπορούσε ν' αλλάξει σε τίποτα τις προοπτικές, οι οποίες καθορίζονται από τον αυτόματο πιλότο του Μνημόνιου, της πολιτικής που επέβαλαν χέρι-χέρι πιντοπαία αστική τάξη και οι ιμπεριαλιστές δανειστές.

Το θέμα είναι να συνειδητοποιήσουμε ότι δεν πρέπει να περιμένουμε αλλαγή πορείας μέσα από τους θεσμούς του αστικού συστήματος εξουσίας, αλλά πρέπει εμείς ν' αλλάξουμε πορεία. Οι εργάτες, οι εργαζόμενοι, οι νέοι, όλοι όσοι έτρεξαν να ψωφίσουν βουτηγμένοι στις φοβίες ή τις αυταπάτες ή επέλεξαν να απόσχουν από τις εκλογές. Ολοι στο ίδιο καζάνι βράζουμε και τη φωτιά τη συντηρούν όλοι αυτοί στους οποίους εναποθέτουμε τις ελπίδες μας.

Αλλαγή πορείας, λοιπόν. Με δρομοδείκτη την ταξική πολιτική οργάνωση και όραμα-τελικό σκοπό την κοινωνική απελευθέρωση. Μέσα στο καπιταλιστικό σύστημα δεν μπορεί να υπάρξει διέξοδος προς όφελος των εργαζόμενων. Οσο το σύστημα πλήττεται από την κρίση του δεν μπορεί να υπάρξει ούτε η παραμικρή ανακούφιση. Η «κινεζοποίηση» θ' αποτελεί τον κανόνα.

Πρέπει ν' αντισταθούμε. Για ν' αντισταθούμε αποτελεσματικά, όμως, πρέπει να οργανωθούμε σε όλα τα επίπεδα. Πρωτίστως πολιτικά, κάτω από τη δική μας σημαία, με το δικό μας πρόγραμμα, με τη δική μας στρατηγική και τακτική.

Δεν είναι παλαιοτίμοι μαχητές, είναι ιστόπονοί ανθρακωρύχοι...

■ Η εξάτμιση της αναδιαπραγμάτευσης

Το ξέραμε, βέβαια, το γράφαμε συνέχεια, αλλά δεν περιμέναμε πως η εξάτμιση της «αναδιαπραγμάτευσης του Μνημονίου» δα γινόταν λίγες ώρες μετά το κλείσιμο της κάλπης. Ο Σαμαράς, όμως, πήγε στο Ζάππειο αποφασισμένος να μην πει την «κακιά λέξη». Γιατί εκεί ήταν μαζεύμενοι δημοσιογράφοι και τηλεοπτικά συνεργεία απ' όλο τον κόσμο και το μήνυμά του δα μεταφέροταν παντού. Δεν είπε, λοιπόν, τη λέξη αναδιαπραγμάτευση. Είπε απλώς ότι δα εργαστεί «μαζί με τους ευρωπαίους εταίρους μας, για να προσδέσουμε στις υποχρεώσεις μας, τις αναγκαίες πολιτικές, για την ανάπτυξη και για την αντιμετώπιση της βασανιστικής, τεράστιας, για τους Ελληνες, υπόθεσης της ανεργίας».

Το γεγονός δεν πέρασε απαρατήρητο. Σχολιάστηκε αμέσως στα τηλεοπτικά πάνελ από τους δημοσιογράφους. Επειδή την επομένη το σχολίασε και ο Τσίπρας, μετά τη συνάντησή του με τον Σαμαρά, ο τελευταίος αποφάσισε να κάνει διορθωτική δήλωση. Ήθελε μεν τη λεξούλα «αναδιαπραγμάτευση», αλλά ακύρωσε όλο το περιεχόμενο που ο ίδιος της προσέδιδε κατά την προεκλογική περίοδο από τα μπαλκόνια και τις εξέδρες. Είπε ότι ο ελληνικός λαός ζητάει

«ευρώ και ασφαλώς, τροποποίηση του προγράμματος», για να συμπληρώσει: «Όπως όλοι ξέρουμε, όπως δηλώναμε προεκλογικά –δήλωσα και χθες {σ. δεν το ακούσαμε, άραγε;} και σήμερα– γίνεται μόνο με επαναδιαπραγμάτευση». Αμέσως μετά, φρόντισε να ξεκαθαρίσει τι σημαίνει επαναδιαπραγμάτευση: «**Τηρούμε τη συμφωνία** (το είπα και χθες ότι η Ελλάδα έχει συνέχεια, συνέπεια και αξιοπρέπεια) και, ταυτόχρονα, ζητούμε το αυτονόητο. Δηλαδή, την ανάγκη να υπάρξουν πολιτικές τέτοιες, οι οποίες, **μέσα από μια οικονομική ανάκαμψη**, δα δώσουν το δικαίωμα της ανάσας και της ελπίδας σε εκατομμύρια Ελληνες».

Η «επαναδιαπραγμάτευση», λοιπόν, αφορά τα περιβότα «αναπτυξιακά» μέτρα. Δηλαδή την απορρόφηση των 12,5 δισ. του ΕΣΠΑ. Μόνο αν υπάρχει «οικονομική ανάκαμψη», δ' αποκτήσουν «το δικαίωμα της ανάσας» τα εκατοιςμύρια των εργαζόμενων.

■ Ποιον κρασί δεύτερης

Με το δεσμικό ρόλο της αξιωματικής αντι-

■ Ο, τι δε βολεύει θάβεται

Ριζοσπάστης, Τρίτη 19 Ιουνίου [ενδεικτικά]. Δύο σελίδες διεθνή. Θέματα: Αιματηρές αιγκρούσεις αγροτών και αστυνομίας στην Παραγουάη, Βίαιες απαλλοτριώσεις γης στην Αιδιοπία, Ο πλήρης έλεγχος στο στρατό στην Αίγυπτο, Στα ύψη η ένταση στη Νιγηρία, Συνεχίζονται οι επιδέσεις σε Αφγανιστάν-Πακιστάν, Πληροφορίες περί αποστολής ρωσικών πολεμικών πλοίων στη Συρία, Σε κλίμα πιέσεων οι διαπραγματεύσεις για το πυρηνικό πρόγραμμα του Ιράν, Ενταση στα ισραηλινο-αιγυπτιακά σύνορα, Διαμαρτυρία της ΕΕΔΔΑ για σύλληψη παλαιστίνιου αγωνιστή, Πλειοψηφία του «Σοσιαλιστικού» Κόμματος για αντιλαϊκή επίθεση στη Γαλλία.

Τι λέπει; Το τεράστιο δέμα της μαχητικής απάντησης των ανδρακωρύχων της ισπανικής Αστούριας στην πολιτική περιοκοπών και απολύσεων της κυβέρνησης Ραχόι. Οι οπλισμένοι με ασπίδες, σιδεροσωλήνες, σφεντόνες και αυτοσχέδιες ρουκέτες ανδρακωρύχοι, που με καλυμμένα τα πρόσωπα χτυπούνται στα ίσα με τα πάνοπλα ισπανικά ΜΑΤ που δεν μπορούν να τους κάνουν ζάφτι. Δεν χρειάζεται να σκεφτούμε πολύ για ποιο λόγο η φυλλάδα του «κόμματος της εργατικής τάξης» δάβει μια σημαντική εκδήλωση της ταξικής πάλης, που δα «πρεπε ν' αποτελεί παράδειγμα για την εργατική τάξη όλου του κόσμου.

Την επομένη (20 Ιουνίου), ο «Ριζοσπάστης» αφέρωσε μισό μονόστρο με τίτλο «Ισπανία: Συνεχίζουν τον αγώνα τους οι ανθρακωρύχοι». Σ' αυτό διαβάζουμε ότι οι ανθρακωρύχοι συνεχίζουν τις απεργιακές τους κινητοποιήσεις, ότι η συμμετοχή ήταν μαζική στη γενική κλαδική απεργία της Δευτέρας «απόφαση που αναγκάστηκαν να λάθουν οι συμβιβασμένες ηγεσίες των συνδικάτων «Εργατικές Επιτροπές» και «Γενική Ενωση Εργατών» μετά από πέσεις «από τα κάτω»» και ότι «οι διαδηλωτές κατήγγειλαν τη μαζική καταστολή που υφίστανται οι απεργοί από τις αστυνομικές δυνάμεις, η οποία όμως δεν έχει καταφέρει να μειώσει το αγωνιστικό πνεύμα τους για συνέχιση του αγώνα». Για τις μορφές του αγώνα ούτε λέξη.

στέλεχος της ΔΗΜΑΡ, σε διάφορες λίστες επικοινωνίας που χρησιμοποιούν τα μέλη της ΔΗΜΑΡ. Κάποιοι σιχάδηκαν τόσο πολύ που φρόντισαν να το διαφρεύσουν. Εμείς απλά το παραδέσουμε, γιατί δεν έχει ανάγκη από σχολιασμό:

«Δεν περισσεύει η χαρά για το εκλογικό αποτέλεσμα, κυριαρχεί όμως μια απέραντη ανακούφιση που γλυτώσαμε το χειρότερο. Απερεύθυντη ο επερχόμενος αιφνίδιος δάνατος και δόδηκε στον τόπο παράταση ζωής μερικών μηνών τουλάχιστον, η οποία ίσως αποδειχθεί σωτήρια. Την στιγμή αυτή οφείλουμε να τιμήσουμε νοερά εκείνους τους προσδετικούς πολίτες που, κλείνοντας τη μότη πίσω από το παραβάν, επέλεξαν με φρίκη το ψηφοδέλτιο της ΝΔ.

Ηταν μια πράξη γενναιόπτητας και πολιτικής υπευθυνότητας. Ας κάνουμε όλοι οι υπόλοιποι ό,τι χρειάζεται, ώστε να μην το μετανιώσουν.

Με αγωνιστικούς χαιρετισμούς,
Κύμων Χατζημπίρος».

■ Mia από τα ίδια

Επειδή ορισμένοι ενδεχομένως να αισθάνονται απογοητευμένοι από την πρωτιά της ΝΔ και την ήπτα του ΣΥΡΙΖΑ, ας πάψουν να βασανίζονται. Ιδιαίτερα από την ήπτα του ΣΥΡΙΖΑ να ήταν πρώτος. Προσέξτε πώς απάντησε ο προαλειφόμενος για σημαντικό υπουργείο Γ. Σταθάκης, στο ερώτημα ποιες θα έρεπε να είναι οι πρώτες πράξεις και νομοθετικές ενέργειες μιας κυβέρνησης της «Αριστεράς»; «Η επαναφορά των κλαδικών συμβάσεων και ορισμένες άμεσες πρωτοβουλίες, στο πλαίσιο της κοινωνικής πρόνοιας, για τον περιορισμό της ακραίας φτώχειας» [συνέντευξη στον «Επενδυτή», 15.6.12].

■ Μήνυμα υποταγής

«Θα τους ρημάξουμε στην ομαλότητα, δια τους ρημάξουμε στην νομιμότητα», επαναλαμβάνει σαν χαλασμένο γραμμόφωνο ο Παπαδημούλης, ανασύροντας μια παλιότερη φράση του Ηλιού, που είχε ειπωθεί άλλη εποχή, σε άλλες συνδήκες, για άλλους λόγους. Επαναλαμβάνοντας στη σημερινή συγκυρία αυτή τη φράση το μεγαλοστέλεχος του ΣΥΡΙΖΑ, απαντά σε όσους λένε ότι ο ΣΥΡΙΖΑ «δια ξηλώνει τα πεζοδρόμια» και δια κάνει αδίωτο το βίο της κυβέρνησης και στέλνει μήνυμα υποταγής. Οχι πως δια τον ακούσει ο ελληνικός λαός, που σύντομα θα ξαναβγεί στο δρόμο [δεν έχει άλλη επιλογή], αλλά κάποια ζημιά δια κάνουν και εν πάσῃ περιπτώσει μιας αποκαλύπτουν τις προδέσεις τους.

Η Βουλή είναι νόμιμη, η κυβέρνηση είναι νόμιμη και αυτό ο ΣΥΡΙΖΑ το έχει παραδεχτεί. Επομένως, και οι αποφάσεις της κυβέρνησης και οι αποφάσεις της Βουλής δια είναι νόμιμες (καὶ κυβέρνηση κυβερνά και η αντιπολίτευση ελέγχει), όπως λέει ένα παλιό αστικό-κοινωνικού λαού. Κι αν αναπτυχθεί ένα κίνημα, αυτό δια πρέπει ν' αναπτυχθεί τίποτα έξω από το κτίριο της Βουλής, όπου ο ΣΥΡΙΖΑ δ' ασκεί αντιπολίτευση, «ρημάζοντας στη νομιμότητα» την κυβερνητική πλειοψηφία, η οποία δια «ρημάζει στη νομιμότητα τον ελληνικό λαό». Κι αν αναπτυχθεί ένα κίνημα, αυτό δια πρέπει να κινείται αυστηρά μέσα στο πλαίσιο της αστικής νομιμότητας. Το εξηγεί ο Παπαδημούλης: ο ΣΥΡΙΖΑ δια πάρει πρωτοβουλίες υπέρ ενός κινήματος ουσιαστικής πολιτικής αντιπαράδεσης, «αλλά ενός κινήματος αντιβίας». Γ' αυτό και ζητά «κα κοπούν με το μαχαίρι... οι επιδέσεις λάσπης και συκοφάντησης του ΣΥΡΙΖΑ [κουκουλοφόροι, αντάρτικο πόλεων, δραχμή]». Μ' άλλα λόγια, ο ΣΥΡΙΖΑ γίνεται σημαιοφόρος ενός κινήματος καρπαζειστρατόρων, εντελώς αναποτελεσματικού. Γ' αυτό και σύντομα δια μείνει μόνος. Θα φανεί για μια φορά ακόμη η απόλυτη κοινωνική γύμνια του.

■ Προβοκάτσια με άπλον αποδέκτη

«Κύριε Διευθυντά, «υπεύθυνη αντιπολίτευση» υποσχέδηκε ο κ. Τσίπρας – οι συνιστώσες το ξέρουν;». Ο εξυπουργός του «Νεόκοπου» των «Νέων» (19.6.12) είναι ένα μικρό δείγμα από όσα λένε και γράφουν οι αιστοί δημοσιογράφοι και πολιτικοί από την επαύριο των εκλογών. Πρόκειται για τη νέα θεριστική προβοκάτσιας που έστησε κατά το ΣΥΡΙΖΑ προεκλογικά η ΝΔ, παρουσιάζοντάς τον σαν υποστηρικτή της «τρομοκρατίας» και των «κουκουλοφόρων», καταστάσεις με τις οποίες ο ΣΥΡΙΖΑ ποτέ δεν είχε την παραμικρή σχέση. Κι αυτό το ξέρουν πολύ καλά οι αιστοί δημοσιολόγοι, όμως συνεχίζουν την προβοκάτσια με στόχο περισσότερο το κίνημα και λιγότερο τον ΣΥΡΙΖΑ. Ξέρουν ότι ο ΣΥΡΙΖΑ [πολύ περισσότερο οι περιβότες συνιστώσες του που, εκτός από τον ΣΥΝ, είναι μικρές γκρουπές] όχι μόνο δε δέλει οικληρές κοινωνικές κινητοποιήσεις, αλλά και να ήδελε δεν έχει τη δυνατότητα να τις οργανώσει. Ξέρουν πολύ καλά ότι ο ΣΥΡΙΖΑ είναι μια κοινοβουλευτική «φούσκα» και όχι ένα μαζικό αστικό κόμμα με συνδικαλιστική και νεολαϊστική επιρροή, όπως ήταν το ΠΑΣΟΚ τις δεκαετίες του '70 και του '80. Ασκώντας, όμως, αυτή την πίεση στον ΣΥΡΙΖΑ, δέλουν να τον σπρώξουν σε καταγγελία κάθε λαϊκής κινητοποίησης που δια θγει έχει από το στένο κορσέ της αστικής νομιμότητας.

■ ΔΗΜΑΡ

Γίνεται ολίγον έγκυος;

Nα μας πείσει ότι μπορεί να υπάρξει και «ολίγον έγκυος» έχει βαθεί ο Φώτης Κουβέλης, με την απόφαση που φέρεται καπέλο στη ΔΗΜΑΡ: Θα δώσουν ψήφο εμπιστοσύνης στην κυβέρνηση, θα στηρίξουν την κυβέρνηση, θα συνδιαμορφώσουν το πολιτικό πλαίσιο της κυβέρνησης, θα έχουν λόγο για τη σύνθεση της κυβέρνησης, αλλά δε θα μπουν υπουργοί και υφυπουργοί κάποιοι από τους βουλευτές και τα προβεβλημένα στελέχη της ΔΗΜΑΡ, αλλά πρόσωπα που ονόμασαν μεν στη ΔΗΜΑΡ, αλλά δεν έχουν βγει στην πρώτη γραμμή.

Προσπαθεί να αντιγράψει το μοντέλο Σαμαρά με τη συμμετοχή της ΝΔ στη συγκυβέρνηση Παπαδήμου. Η ιστορία επαναλαμβάνεται σαν φάρσα (ή, αν θέλετε, και σαν τραγωδία για τους πρωταγωνιστές της). Φάρσα είναι όλ' αυτά τα καραγκιοζιλίκια του Κουβέλη. Τη φράση «είμαστε η αντιμημονιακή συνιστώσα της κυβέρνησης» μόνο ήρωας

του θεάτρου σκιών θα μπορούσε να την είχε πει, για να προκαλέσει τα γελιά των θεατών. Από την άλλη, ας σκεφτούν οι ΔΗΜΑΡίτες την εκλογική συντριβή που έπαθε στις 6 Μάη ο Σαμαράς, με μόλις ένα εξάμηνο συγκυβέρνησης, ή την πολιτική εκμηδένιση του Καρατζαφέρη μετά τα «μπαίνω-βγαίνω» στη συγκυβέρνηση, για να δουν το δικό τους μέλλον.

«Δεν θα γίνουμε το αριστερό άλλοι ή της προωθούμενης συγκυβέρνησης ΠΑΣΟΚ και ΝΔ», ελέγει ο Κουβέλης στις 3 Μάη. Κάπι ήξερε και το Λεγε. Και το τήρησε στις διαπραγματεύσεις του προεδρικού μεγάρου, παρά τη μεγάλη πίεση που δέχτηκε από τον Παπούλια. Τώρα, αφού κατοχύρωσε το λίγο πάνω από 6% (έχασε περίπου 1.200 ψήφους, αλλά το ποσοστό έγινε 6,26% από 6,11%, λόγω της αυξημένης αποχής) για δεύτερη φορά, ακούει «τη φωνή του πεπρωμένου του» και σπεύδει να πάρει μέρος στην κυβέρνηση. Θα ήθελε να μείνει

έξω, σε θέση «δημιουργικής αντιπολίτευσης», όμως η φύση και ο ρόλος του κόμματός του και οι δεσμεύσεις έναντι της αστικής τάξης που τόσο γενναιόδωρα τον στήριξε (και μπορεί αλύπτητα να τον εξαφανίσει, όπως έκανε με τον Καρατζαφέρη) δεν του επέτρεψαν αυτή την πολυτελεία.

Και τι θα κάνει από εδώ και πέρα; Το μόνο που ξέρει είναι ότι η ΔΗΜΑΡ θα στηρίξει με νύχια και με δόντια την ακολουθούμενη πολιτική και τη συγκυβέρνηση. Για τα υπόλοιπα ισχύει το «κοινή γιαρ η τύχη και το μέλλον αόρατον». Το πολιτικό σκηνικό βρίσκεται υπό ανακατασκευή, στον παραδοσιακό χώρο της σοσιαλδημοκρατίας υπάρχουν πια ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ και ΔΗΜΑΡ, ο ΣΥΡΙΖΑ έχει το πάνω χέρι αυτή τη στιγμή, οπότε ο Κουβέλης θα δει πώς θα πάνε τα πράγματα και, αν χρειαστεί, θα κάνει κινήσεις προς το ΠΑΣΟΚ. Τι άλλο του απομένει έτσι που ήρθαν τα πράγματα;

Το ΠΑΣΟΚ σε αγρανάπαυση

Pε που φτάσαμε! Να χάνει άλλη μια ποσοστιαία μονάδα και επιπλέον 78.000 ψηφιοφόρους το ΠΑΣΟΚ, να παίρνει μόλις 12,28% και η ηγετική του ομάδα να πανηγυρίζει λες και κέρδισε αυτοδυναμία. Το παν είναι ότι δεν έπεσαν σε μονοψήφιο νούμερο, όπως φριβούνταν. Τα υπόλοιπα ευελπιστούν ότι θα τα φτιάξουν. Πώς να τα φτιάξουν, όμως; Με το κόμμα τους να στηρίζει την τρίτη κατά σειρά «μνημονιακή» κυβέρνηση και με τον ΣΥΡΙΖΑ στρογγυλοκαθισμένο σε ρόλο αξιωματικής αντιπολίτευσης που ο ΣΥΡΙΖΑ δεν έχει ασκεί αντιπολίτευση, την ποτίζει «ήρεμη δύναμη» και να περιμένει την εξουσία να πέσει σαν «ώριμο φρούτο» στην ποδιά του;

Το Βενιζέλου γενικά δεν του πάνε οι εκλογικές βραδιές. Το 2007 έτρεξε στο Ζάππειο να αναγγείλει ότι θέλει να «φάει» τον Γιωργάκη και σε λίγο καιρό είχε χάσει πανηγυρικά. Τον Ιούνη του 2012 έσπευσε να καλέσει τους άλλους πολιτικούς αρχηγούς να δηλώσουν ότι καταθέτουν τις διερευνητικές εντολές και να τάνε κατευθείαν στον πρόεδρο της Δημοκρατίας, για ν' αναλάβουν όλοι τις ευθύνες τους ως προς το σχηματισμό κυβέρνησης. Ήταν τόσο προφανής η βιασύνη του να εκθέσει τον ΣΥΡΙΖΑ, τόσο ξέχιλο το όγχος του, που δεν βρέθηκε ούτε ένας από τους Πασόκους τηλεοχολιαστές να τον στηρίξει.

■ ΠΕΡΙΣΣΟΣ

Φταίνε οι συνθήκες και τα μέλη

Τη μέρα των εκλογών, ο Περισσός ασχολούνταν με το Τουτίτερ. Ολόκληρη γραμματέας του κόμματος ασχολήθηκε στην καθιερωμένη δήλωσή της μόνο με την καταγγελία ότι δημιουργήθηκε ένας προβοκατόρικος λογαριασμός στο Τουτίτερ που καλεί στο όνομα της ΚΕ του Περισσού τα μέλη και οι οπαδοί του να ψηφίσουν ΣΥΡΙΖΑ. Υπήρχε, άραγε, περίπτωση να φάει κανένας –διαίτερα μελος ή οπαδός του Περισσού– αυτό το παραμύθι; Οχι, βέβαια. Επελέξαν, όμως, να κάνουν μέγια ένα ήσσονος σημασίας θέμα (γεμάτο από προβοκάτσιες είναι καθημερινά το Ιντερνετ) για να εξάψουν τον κομματικό πατριωτισμό και να στηρίξουν την ιδέα ότι τους πολεμούν θεοί και δαίμονες.

Η αλήθεια είναι ότι σ' αυτή την εκλογική μάχη κάθε άλλο παρά τους πολέμησε το μινιακό σύστημα. Αντίθετα, περίσσεψαν τα καλά λόγια για την καθαρότητα της γραμμής του Περισσού, η οποία συγκρινόταν με τη δηλωσησία του ΣΥΡΙΖΑ. Για τους δικούς τους λόγους, τα αστικά ΜΜΕ στήριξαν τον Περισσό. Ομως, οι μισοί από τους ψηφοφόρους του μετακόμισαν κατά ΣΥΡΙΖΑ μεριά, δελεασμένοι από το «εδώ και τώρα» μιας «κυβέρνησης της Αριστεράς» που θ' απταλύνει λίγο το πόνο τους.

Το πλήγμα ήταν ισχυρότατο. Και γίνεται αβάστοχτο επειδή συνοδεύτηκε από εκλογική επιβεβαίωση της γραμμής του ΣΥΡΙΖΑ. Μόνο μετά τη διάσπαση του 1991 είχε καταγράψει τόσο χαμηλό ποσοστό ο Περισσός. Για ένα κόμμα που έχει συνηθίσει τα μέλη και τους οπαδούς του να έχουν ως ένα από τα βασικότερα κριτήρια την εκλογική αποδοχή, που κάθε φορά ρίχνει όλες τις δυνάμεις του στη συλλογή ψήφων, βάζοντας σε δεύτερη μοίρα κάθε τι άλλο, είναι δύσκολο να πει «δεν τρέχει και τίποτα». Δεν πρόκειται να πείσει. Από την άλλη, δεν έχει και προοπτική να «πατήσει» σύντομα τον ΣΥΡΙΖΑ. Γιατί ο τελευταίος έμεινε στην αντιπολίτευση, οπότε θα μπορεί να δημιουργεί εκ του ασφαλούς και να κρατάει ζεστή την αυτοπάτη της «κυβέρνησης της Αριστεράς», στριμώχνοντας τον Περισσό και καθηλώνοντάς τον σ' αυτά τα ποσοστά, μεταξύ φθοράς και αφθορίας. Ούτε μπορεί να ελπίζει ο Περισσός στο ξεφτίλισμα του ΣΥΡΙΖΑ λόγω της συμπεριφοράς του έναντι των ταξικών αγώνων, γιατί την ίδια στάση ακολουθεί και ο Περισσός. Στο κάτω-κάτω, ήταν αυτός και όχι ο ΣΥΡΙΖΑ που ανέλαβε να περιφρουρίσει με ροπαλοφόρους το αστικό κοινοβούλιο στις 20 Οκτωβρη του 2011.

Ολ' αυτά προκάλεσαν ταροχή στην ηγετική ομάδα και το μηχανισμό της, που αντέδρασε σπασμαδικά με τη μακροσκελή δήλωση που έκανε η Παπαρήγα το βράδυ των εκλογών. Στη δήλωση αυτή διαχώρισε τον ΣΥΡΙΖΑ από τ' άλλα αστικά κόμματα, κριτικάροντάς τον μόνο ότι έχει «πάρα πολύ νερώσει το κρασί του». Φαίνεται ότι στη συνέχεια το κατάλαβαν, γ' αυτό και τη Δευτέρα η ΚΕ διόρθωσε τη δήλωση της Παπαρήγα, μιλώντας για «δισχειριστική λογική» του ΣΥΡΙΖΑ, με «πρόγραμμα αστικής δισχειρίσης» και «κραυγαλέο ενδοτισμό απέναντι στον ξένο παράγοντα».

Την ευθύνη για την εκλογική ήττα τη φόρτωσαν κυρίως στις «αντικειμενικές συνθήκες» και στο «επίπεδο ανάπτυξης της ταξικής πάλης η οποία δεν καθορίζεται αποκλειστικά και μόνο από το κόμμα, αλλά και από τον γενικότερο συσχετισμό δυνάμεων». Επειδή, όμως, η «μουρμούρια» είχε ήδη αρχίσει, η ηγετική ομάδα έσπευσε να θωρακιστεί έναντι κάθε κριτικής, μιλώντας και για «γενικότερους υποκειμενικούς παράγοντες που μεσοπρόθεμα επιδρούν στην πολιτική διεύδυνση του Κόμματος» και «υποκειμενικές αδυναμίες κατά την προεκλογική περίοδο ανεξάρτητα από την επιδραση ή τον βαθμό επιδρασης στο εκλογικό αποτέλεσμα». Σε τι συνίστανται αυτοί οι υποκειμενικοί παράγοντες; Οχι στη γραμμή, η οποία καθορίστηκε σωστά από «το 180 συνέδριο και τις κατοπινές αποφάσεις της ΚΕ», αλλά στη δουλειά που γίνεται για την εφαρμογή αυτής της γραμμής!

Δεν ξέρουμε τι είδους κριτική θα αρθρωθεί στο εσωτερικό του Περισσού. Ισως να είναι κριτική που θ' αφορά τον ιδιόμορφο σεκταρισμό που ακολουθεί αυτό το κόμμα μετά το 1991. Ναι μεν αυτός ο σεκταρισμός τους βοήθησε να ανακάμψουν μετά τη διάσπαση, στη συνέχεια όμως και ειδικά από τότε που ξέσπασε η κρίση, τους οδήγησε να βλέπουν από μακριά την πλάτη του ΣΥΡΙΖΑ. Κριτική που ν' αφορά την ίδια την ουσία της αστικής πολιτικής τους, την υποταγή στην αστική νομιμότητα, τον κοινοβουλευτικό κρετινισμό, το λεγκαλισμό και το ρεφορμισμό στο εργατικό κίνημα, δε νομίζουμε πως θ' αρθρωθεί, τουλάχιστον σε μαζική κλίμακα. Γι' αυτό και θα τους ξαναβρούμε μπροστά μας σαν βαριδι.

■ ΣΥΡΙΖΑ

Καληνύχτα και φρόνιμα!

Περιμένει να γίνει κυβέρνηση με την τακτική του <<ώριμου φρούτου>>

Τακριβώς εννοούσε ο Παπαδημούλης όταν έλεγε, την επαύριο των εκλογών, ότι ο ΣΥΡΙΖΑ δε θ' ασκήσει αντιπολίτευση του 4,5% αλλά αντιπολίτευση του 27%; Ακόμα και οι έχοντες μικρή εξάσκηση στα... σανσκριτικά της αστικής πολιτικής κατάλαβαν τι εννοούσε, όπως κατάλαβαν τι μέσα και εξώ από το κοινοβούλιο, να χειροκροτούμε κάθε τη θετικό, να καταδικάζουμε όλα τα αρνητικά και να προτείνουμε εναλλακτικές λύσεις». Εξαρτάται από τη συγκυβέρνηση αν θ' αξιοποιήσει αυτή την υπεύθυνη στάση της αξιωματικής αντιπολίτευσης: «Η Ελλάδα χρειάζεται θαρραλέους και αποφασιστικούς ηγέτες που μπορούν να χρησιμοποιήσουν την οργή του λαού μας... ώς όπλο για να διαπραγματεύσουν προς σφέλος της χώρας». Δεύτερο, αναμονή για να πάρουν την κυβέρνηση, μετά την αναπόφευκτη φθορά της συγκυβέρνησης ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-ΔΗΜΑΡ. Οπως οιμειούνται το Reuters, «ο κ. Τσίπρας εκτίμησε ότι η κυβέρνηση που θα σχηματιστεί στην Ελλάδα «θα αποτύχει», διότι στηρίζεται σε «ξεπερασμένες πολιτικές δυνάμεις», ανοίγοντας το δρόμο για την ανάληψη της εξουσίας από τον ΣΥΡΙΖΑ». Ο ίδιος ο Τσίπρας τόνισε: «Κάνεις άλλος εκτός από εμάς δεν μπορεί να κάνει τις βαθιές μεταρρυθμίσεις που χρειάζεται η χώρα, διότι εμείς δεν είμαστε διεφθαρμένοι, ούτε φραγμένοι. Αργά ή γρήγορα, θα έχουμε αυτήν την ευκαιρία. Θα πρετοιμαστούμε πολύ καλύτερα για να ασκήσουμε μια πιο μαχητική και υπεύθυνη αντιπολίτευση. Και, προφανώς, θα οργανωθούμε ώστε να είμαστε σε θέση να διεκδικήσουμε την κυβέρνηση σταν δοθείη ευκαιρία».

Καταρχάς, έδωσε διαβεβαιώσεις στο διεθνές κεφάλαιο και τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις: «Όταν ρωτήθηκε για τη στρατηγική μετά τις εκλογές της Κυριακής, ο Τσίπρας διεμήνυσε ότι ο ΣΥΡΙΖΑ δεν θα καλέσει τους υποστηρικτές του να βγουν στους δρόμους για να διαμαρτυρηθούν ενάντια στα μέτρα λιτότητας. Το μπλοκ των 12 αριστεριστικών ομάδων, αντίθετα, θα εστιάσει την ενεργητικότητά του στη δημιουργία της εξουσίας από τον ΣΥΡΙΖΑ». Ο ίδιος ο Τσίπρας τόνισε: «Κάνεις άλλος εκτός από εμάς δεν μπορεί να κάνει τις βαθιές μεταρρυθμίσεις που χρειάζεται η χώρα, διότι εμείς δεν είμαστε διεφθαρμένοι, ούτε φραγμένοι. Αργά ή γρήγορα, θα έχουμε αυτήν την ευκαιρία. Θα πρετοιμαστούμε πολύ καλύτερα για να ασκήσουμε μια πιο μαχητική και υπεύθυνη αντιπολίτευση. Και, προφανώς, θα οργανωθούμε ώστε να είμαστε σε θέση να διεκδικήσουμε την κυβέρνηση σταν δοθείη ευκαιρία».

Βέβαια, η καλή (ή κακή – έξαρταται από τις αυταπάτετες που κάποιος έχει για τη φύση, το ρόλο και τις επιδιώξεις του ΣΥΡΙΖΑ) μέρα φάνηκε από το βράδυ της Κυριακής και συνεχίστηκε τη Δευτέρα. Από τη βραδιά κιόλας των εκλογών, ο Τσίπρας προεξόφλησε ότι ο Σαμαράς «έχει τη δυνατότητα να σχηματίσει κυβέρνηση με βάση τη λαϊκή επιμηγορία στη βάση των δικών του προγραμματικών επιλογών». Λες και ανησυχούσε μη τυχόν και ο Σαμαράς δεν μπορείσει να σχηματίσει κυβέρνηση. Τοποθέτησε που προκύπτουν από τη λαϊκή παρέμβαση στις εξελίξεις και από την ισχυρή παρουσία του ΣΥΡΙΖΑ! Τη Δευτέρα, μετά τη συνάντηση με τον Σαμαρά, ο Τσίπρας έγινε σαφέστερος. Καταρχάς, μίλησε για «σημαντικές δυνατότητες διαπραγμάτευσης, επαναδιαπραγμάτευσης που προκύπτουν από την επιστρέψει της ΚΕ».

Στη συνέχεια, ο Τσίπρας περιέγραψε με γλαφυρό τρόπο την τακτική του «ώριμου φρούτου» που θ' ακολουθήσει ως αξιωματική αντιπολίτευση του ΣΥΡΙΖΑ. Πρώτο, κριτική στηρίξη στην κυβέρνηση: «Ο ρόλος μας είναι να εί-

μαστε μέσα και εξώ από το κοινοβούλιο, να χειροκροτούμε κάθε τη θετικό, να καταδικάζουμε όλα τα αρνητικά και να προτείνουμε εναλλακτικές λύσεις». Εξαρτάται από τη συγκυβέρνηση αν θ' αξιοποιήσει αυτή την υπεύθυνη στάση της αξιωματικής αντιπολίτευσης: «Η Ελλάδα χρειάζεται θαρραλέους και αποφασιστικούς ηγέτες που μπορούν να χρησιμοποιήσουν την οργή του λαού μας... ώς όπλο για να διαπραγματεύσουν προς σφέλος της χώρας». Δεύτερο, αναμονή για να πάρουν την κυβέρνηση, μετά την αναπόφευκτη φθορά της συγκυβέρνησης ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-ΔΗΜΑΡ. Οπως οιμειούνται το Reuters, «ο κ. Τσίπρας εκτίμησε ότι η κυβέρνηση που θα σχηματιστεί στην Ελλάδα «θα αποτύχει», διότι στηρίζεται σε «ξεπερασμένες πολιτικές δυνάμεις», ανοίγοντας το δρόμο για τη

Μαύρη μαυρίλα στις καρδιές...

Ανακούφιση διέτρεξε τις ιμπεριαλιστικές πρωτεύουσες γύρω στις 10 το βράδυ της περασμένης Κυριακής, όταν στην περιοχή της Αθήνας αποτελεσματικά επιτέθηκαν στην περιοχή της Λαγκαδάμης από την ΕΛΑΣ. Η ανακούφιση έγινε μετά την αποτίναγμα της ΕΛΑΣ στην περιοχή της Λαγκαδάμης, στην οποία η ΕΛΑΣ έπιασε να αποτελεσματικά στρατοπέδευσε στην περιοχή της Λαγκαδάμης.

Η ΝΔ κέρδισε τις εκλογές, φτάνοντας σχεδόν το 30%, ποσοστό ικανοποιητικό, αν σκεφτούμε ότι στις 6 Μάη ήταν λίγο κάτω από το 19%. Διάφορα δεξιά και ακροδεξιά μορφώματα είτε εντάχθηκαν στη ΝΔ είτε τελείωσαν (ΛΑΟΣ και Μανοτζημεραίο). Ο Καρμένος, η δεξιά-εθνικιστική δύναμη που συνέχισε την αντιμνημονιακή ρητορική έχασε το ένα τρίτο της δύναμής του και περιθωριοποιήθηκε πολιτικά. Οι νεοναζί διατήρησαν αλώβητες τις δυνάμεις τους, δημιουργώντας έναν καθαρόαιμο φασιστικό πόλο εντός του αστικού κοινοβούλιου. Και μη μας πει κανείς ότι οι νεοναζί είναι «αντιουστημική δύναμη», όπως τους παρουσιάζουν τα αστικά ΜΜΕ. Οι νεοναζί αποτελούν δύναμη κρούσης του συστήματος, που στρέφεται κατά των μεταναστών, των περιθωριοποιημένων, των κομμουνιστών, των αριστερών, των αναρχικών. Ποτέ δεν στράφηκαν ενάντια σε καπιταλιστές και μεγαλοσχήμονες του συστήματος. Δεν είναι τυχαία η διαπλοκή τους με τις δυνάμεις καταστολής του κράτους. Δεν είναι τυχαίο ότι και πάλι, στα εκλογικά τμήματα που ψήφισαν μαζικά οι μπάτσοι (Καισαριανή και Αμπελόκηπους), οι νεοναζί σημείωσαν εκπληκτικά ποσοστά, μολονότι Σαμαράς, Τσίπρας, Βενιζέλος και Κουβέλης είχαν περάσει από τη ΓΑΔΑ και είχαν γλείψει γλοιώδικα τη μπατσαρία. Σε όλη την Ευρώπη οι νεοναζί έχουν δώσει πολλά διαπιστευτήρια νομιμότητας έναντι του συστήματος και ιστορικά έχουν χρησιμοποιηθεί πάντοτε ως δύναμη κρούσης ενάντια στις προγματικές αντικαπιταλιστικές δυνάμεις.

Ο συμπληρωματικός, στις σημερινές συνθήκες, χώρος των «μνημονιακών» δυνάμεων έμεινε αλώβητος. Το ΠΙΑΣΟΚ έπεισε πολύ λίγο σε σχέση με την 6η Μάη, ενώ η ΔΗΜΑΡ διατήρησε τις ψήφους, παρά την αυξημένη αποχή, και βελτίωσε ελάχιστα το ποσοστό της. Ετσι, δημιουργήθηκε μια «κρίσιμη μάζα» 179 βουλευτών και 48,20% των εγκύρων ψηφοδελτίων, που προσδίδει πολιτική-κοινοβουλευτική και κοινωνική νομιμοποίηση στην ακολουθούμενη πολιτική. Αν προσθέσεις στο άθροισμα των τριών τους Μανοτζημεραίους, που είναι του ίδιου φυράματος, φτάνεις στο 50%.

Στο χώρο της αντιπολίτευσης εκτινάχτηκε ο ΣΥΡΙΖΑ με κάτι λιγότερο από 27%. Ενας ΣΥΡΙΖΑ τοποθετημένος –σε επίπεδο διακηρύξεων και προεκλογικής ρητορικής πάντοτε– πολύ πιο δεξιά από τον μέχρι την 6η Μάρτιου ΣΥΡΙΖΑ. Με όλες τις «γωνίες» λειασμένες, με την «κατάργηση του μνημονίου» να έχει γίνει «αντικατάστασή του από ένα εθνικό σχέδιο ανασυγκρότησης», με την «καταγγελία της δανειακής σύμβασης» να έχει γίνει «επαναδιαπρογμάτευση των δυσμενών όρων της δανειακής σύμβασης», με διακηρυγμένο κατ' επτανάληψη το σεβασμό στις υποχρεώσεις που απορέουν από τη συμμετοχή της χώρας στο ευρώ και ιδιαίτερα της υποχρέωσης για έλειμμα κάτω από 3% του ΑΕΠ και με έμφαση στο «δεν δίνουμε υποσχέσεις προς εργαζόμενους και συνταξιούχους, παρά μόνο για όταν θα ξεκινήσει η ανάκαμψη».

Αυτός ο ΣΥΡΙΖΑ κατάφερε να περιθωριοποιήσει τον Περισσό, οδηγώντας τον σε κοινοβουλευτικά υποτροφιακό ποσοστό και να «ξεψειρίσει» τις μικρότερες δυνάμεις της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς. Δηλαδή, αυτοί που σε επίπεδο προεκλογικής ρητορικής επέμεναν σε θέσεις αντί-ΕΕ και αντικαπιταλιστικές,

καταποντίστηκαν προς όφελος του ΣΥΡΙΖΑ που έκανε τη μια κωλοτού-
μπα μετά την άλλη και μέσα σε 40
μέρες ολοκλήρωσε μια «προσαρμο-
γή προς τα δεξιά», που το παλιό
ΠΑΣΟΚ χρειάστηκε σχεδόν μια δε-
καετία για να ολοκληρώσει.

Γιατί μπόρεσε ο ΣΥΡΙΖΑ να ολοκληρώσει τη δεξιά στροφή σε τόσο σύντομο χρονικό διάστημα, εν αντιθέσει με το ΠΑΣΟΚ που χρείαστηκε τόσα χρόνια; Γιατί το ΠΑΣΟΚ έπρεπε να κάνει ζάφιτο το ρωμαλέο ριζοσπαστικό κίνημα της μεταπολίτευσης, που προέβαλε αιτήματα οικονομικά, πολιτικά, κοινωνικά, ενώ ο ΣΥΡΙΖΑ είχε ν' αντιμετωπίσει μια μάζα εν πολλοίς τρομαγμένων ψηφοφόρων, απογοητευμένων από τη συμμετοχή τους σε διάφορων μορφών αγώνες κατά την τελευταία διετία, που πιάστηκαν από τη δυνατότητα της ψήφου, όπως αυτός που πνίγεται πιάνεται από τα μαλλιά του. Αυτή η μάζα των ψηφοφόρων αρνίστονταν να μελετήσει, να μάθει, να εμβαθύνει στα προεκλογικά προγράμματα, να εμβαθύνει προπαντός στην προγματικότητα και τις προοπτικές της. Ήταν, όπως έδειξε και το εκλογικό αποτέλεσμα, με την περιθωριοποίηση των πιο ριζοσπαστικών διακηρύξεων και την εκρηκτική άνοδο του ΣΥΡΙΖΑ, π

«προσαρμογή» του ΣΥΡΙΖΑ στις απαιτήσεις ενός αστικού κόμματος εξουσίας δεν ήταν και τόσο δύσκολη υπόθεση. Μάλιστα, είναι χαρακτηριστική η ευκολία που αυτή για «προσαρμογή» έγινε εσωτερικά, χωρίς καμιά αντίδραση από τις περιβόλητες συνιστώσες, γεγονός που αποδεικνύει την προγματική φύση αυτού του μορφώματος. Φύση σοσιαλδημοκρατική, η οποία ενώνει φαινομενικά ετερόκλητες δυνάμεις γύρω από τον κοινό στόχο της διεκδίκησης της αστικής εξουσίας.

Ηθελε, άραιγε, ο ΣΥΡΙΖΑ την πρωτιά ή κυνηγούσε μόνο τη δεύτερη θέση; Αρχικά, εδειχνεί ότι κυνηγά μόνο τη δεύτερη θέση. Ομως, τις τελευταίες δύο προεκλογικές βδομάδες φάρανηκε ότι κυρίαρχη τάση στο εσωτερικό του ήταν το κυνήγι της πρωτιάς. Μάζεψαν από τα τηλεπαράθυρα τους «σκληρούς» και όλο το παιχνίδι το έκαναν ο Τσίπρας, ο Σταθάκης, ο Δραγασάκης, ο Σκουρλέτης και ο πιο δεξιός απ' όλους, ο Παπαδημούλης. Η μια κωλοτούμπτη διαδεχόταν την άλλη. Μέχρι και επίσημη σκεψη-σύσου στη ΓΑΔΑ οργάνωσαν κυνηγώντας ψήφους από τη μπαστοσαρία και δείχνοντας καλό πρόσωπο σωπτού στους «νοικοκυράσιους». Οταν έγινε η παρέμβαση Ολάντ με τη συνέντευξη στο Mega, όχι μόνο δεν

Νέο ρεκόρ αποχής

Το 37,53% έφτασε ή αποχή, έναντι 34,9% στις 6 Μάη. Το 2009 ήταν 29%, το 2007 ήταν 25,85% και παλιότερα μικρότερη. Εχουμε, δηλαδή, νέο ρεκόρ αποχής στις εκλογές που χαρακτηρίστηκαν ως οι κρισιμότερες από το 1974 και οι οποίες πήραν διπλά διλημματικό χαρακτήρα. Οι κυρίαρχες αστικές δυνάμεις, με τη βούθεια και των ευρωπαϊκών ιμπεριαλιστικών κέντρων, έθεταν το διλήμμα «ευρώ ή δραχμή», ενώ ο ΣΥΡΙΖΑ έθετε το διλήμμα «Μνημόνιο ή ΣΥΡΙΖΑ». Κανόμως, 260.000 περισσότεροι Ψηφοφόροι σε σχέση με τις 6 Μάη έκαναν αποχή.

Σπεύδουμε να ξεκαθαρίσουμε ότι αυτή η άνοδος της αποχής δεν αφορά μόνο, ούτε κυρίως, ψηφοφόρους της επαρχίας, που επειδή κατοικούν στο κέντρο δεν πήγαν για να ψηφίσουν, κυρίως για οικονομικούς λόγους. Στα μεγάλα προλεταριακά κέντρα η εικόνα της αύξησης της αποχής είναι ανάλογη με το σύνολο της χώρας. Στη Β' Αθήνας η αποχή αυξήθηκε σε 29,2% από 26,6%, στην Α' Αθήνας αυξήθηκε σε 40,9% από 39,1%, στη Β' Πειραιά σε 35,72% από 32,33%, στην Α' Πειραιά σε 40,8% από 38,35% και στην Α' Θεσσαλονίκης σε 33,2% από 30,23%. Αρα, έχουμε μια πολιτική επιλογή και όχι μια επιλογή λόγω οικονομικής ανάγκης.

Σε τι οφείλεται το νέο ρεκόρ αποχής; Έχουμε ξαναγράψει ότι, όπως η ψήφος, έτσι και η αποχή δεν κουβαλάει αιτιολογία. Δηλαδή, θα θεωρήσουμε συνειδητή ψήφο το 26,89% που ψήφισαν ΣΥΡΙΖΑ και όχι το 37,53% της αποχής; Αν το συγκρίνουμε σε ψήφους, αποχή έκαναν 3.735.114 πολίτες με δικαίωμα ψήφου, ενώ ΣΥΡΙΖΑ ψήφισαν 1.655.053. Δηλαδή, η αποχή είναι υπερδιπλάσια, όπως υπερδιπλάσια είναι και σε σχέση με τις ψήφους που πήρε η ΝΔ. Η αποχή μπορεί να εκφράζει διμιαρτυρία, μπορεί να εκφράζει αδιαφορία, μπορεί να είναι συνειδητή πράξη. Επομένως, εκείνο που πρέπει να σημειωθεί είναι πως, την ώρα που 1.227.329 ψηφοφόροι εγκατέλειπαν τα κόμματα που είχαν ψηφίσει μόλις στις 6 Μάη και ψήφιζαν ΝΔ ή ΣΥΡΙΖΑ, πολιορκήμενοι από τα ψευτοδιλήμματα, 5.735.114 ψηφοφόροι επέλεξαν την αποχή, ενώ

259.895 απ' αυτούς είχαν ψηφίσει στις 6 Μάη. Αυτό, αν μη τι άλλο, δείχνει ότι κατάφεραν να απεγκλωβιστούν από τα ψευτοδιλήμματα και να συνειδητοποιήσουν ότι η ψήφος τους στις συγκεκριμένες συνθήκες δεν θα είχε καμιά αξία. Οι εξελίξεις, από την επομένη κιόλας των εκλογών, με τις νέες κωλοτούμπες, ένθεν κακείθεν, τους δικαίωσαν.

Το εκλογικό δικαίωμα στην αστική δημοκρατία κατατάκτηθηκε με ογώνες. Με ογώνες λαϊκών κινημάτων υπό την ηγεσία της αστικής τάξης ενάντια στη φεουδαρχία και με ογώνες ενάντια σε δικτατορικά-φασιστικά αστικά καθεστώτα. Εμείς δεν το πετάμε στα σκυλιά. Ομως, το εκλογικό δικαίωμα πρέπει να αξιοποιείται με τρόπο που να υπηρετεί τα εργατικά και λαϊκά συμφέροντα και όχι με τρόπο που να τα υπονομεύει. Οταν το εκλογικό δικαίωμα φετιχοποιείται, τότε τίθεται στην υπηρεσία της αστικής τάξης, νομιμοποιώντας το παιχνίδι των ποικιλόχρωμων πολιτικών της εκπροσώπων. Και η αποχή είναι άσκηση του εκλογικού δικαιώματος με ορισμένο τρόπο και μάλιστα, όταν είναι συνειδητή, με τρόπο ριζοσπαστικό σε σχέση με τη συμμετοχή. Το σημειώνουμε αυτό, γιατί με την επικράτηση του κοινοβουλευτικού κρετινισμού στην ποικιλόχρωμη Αριστερά, κοντεύει να ξεχαστεί το αλφαριθμητικό του μαρξισμού.

Εκείνο που πρέπει να θυμίσουμε και πάλι είναι αυτό που λέγαμε και όταν προπαγανδίζαμε την αποχή ως συνεπή ταξική στάση: σημασία δεν έχει τόσο η στάση μπροστά στην κάλπη όσο η στάση μετά την κάλπη. Μια αποχή που συνοδεύεται από ποθητική κοινωνική στάση δεν σημαίνει απολύτως τίποτα. Από την άλλη, είναι αισχρό να υποτιμούν κάποιοι την αποχή, να τη βαρφτίζουν προβοκατόρικα ως απολύτικη ή πολιτικά αδιάφορη στάση, να αποθεώνουν σαν «αριστερή στροφή» την ψήφο στον ΣΥΡΙΖΑ των φευδών και στη ΔΗΜΑΡ της υποκρισίας και μετά να υφίστανται ένα μεγαλειώδες «ξεψειρίσμα» ψήφων από τον ΣΥΡΙΖΑ και ν' αρχίζουν τα πολιτικά κλαψουρίσματα για τους εκβιασμούς που ασκήθηκαν στους ψηφοφόρους.

ανταπόντησαν κατηγορώντας τον για παρέμβαση στις εκλογές ενός ανεξάρτητου κράτους (όπως έκαναν π.χ. για τα υβριστικά –πλην όμως αβανταδόρικα για τους ιδίους– δημοσιεύματα της Bild και των Financial Times Deutschland), αλλά αντίθετα δήλωναν ότι η παρέμβαση Ολάντ είναι σε θετική κατεύθυνση. Παρακολουθώντας, πιροφανώς, τα μυστικά κυλιόμενα γκάλοπ και ιδιαίτερα τις λεγόμενες ποιοτικές μετρήσεις τους, φρόντιζαν να κάνουν παρεμβάσεις στους τομείς που υστερούσαν έναντι της ΝΔ, όπως η προστήλωση στο ευρώ και στις εξ αυτού απορρέουσες υποχρεώσεις και το θέμα της «ασφάλειας». Αυτή είναι προεκλογική συμπεριφορά κόμματος που κυνηγά την πρώτη και όχι τη δεύτερη θέση.

Και τι θα έκαναν αν έπταιρναν την πρωτιά; Ο, τι κάνει και ο Κουβέλης. Ο, τι έκανε ο Σαμαράς το Νοέμβρη του 2011 που αναγκάστηκε να μπει στη συγκυβέρνηση Παπαδήμου. Θα σχημάτιζαν κυβέρνηση και θα διαχειρίζονταν τον καπιταλισμό και τη «μνημονιακή» πολιτική, επιδιώκοντας κάποιες μικροβελτιώσεις, επικαλούμενοι στους «εταιρίους» και δανειστές τον κίνδυνο κοινωνικής έκρηξης. Τελικά, επιβεβαιώθηκε για μια ακόμη φορά, πως όταν ένα αστικό κόμμα φτάνει μια ανάσα πριν την κυβερνητική εξουσία, κάνει τα πάντα για να την κατακτήσει άμεσα και δεν τεριμένει να ωριμάσουν περισσότερο οι συνθήκες. Το ότι δεν την πήραν τους κόστισε λιγότερο απ' όσο θα κόστιζε στη ΝΔ αν έχανε. Γ' αυτό και προσαρμόστηκαν γρήγορα, δηλώνοντας ότι θα παραμείνουν στη θέση της αξιωματικής αντιπολίτευσης και θα περιμένουν την εξουσία να πέσει σαν ώριμο φρούύτο στην ποδιά τους.

Αυτό το εκλογικό αποτέλεσμα, με τη δεξιά μετατόπιση του εκλογικού σώματος, ειδικά σε σχέση με την 6η Μάη, δείχνει ότι **αυτή την εποχή** στην κοινωνική συνείδηση βασιλεύει η απογοήτευση και η απελπισία. Κι αυτό έχουν υπόψη τους οι ηγέτες του ΣΥΡΙΖΑ και άρχισαν να σαλπίζουν κοινωνική υποχώρηση από την επαύριο κιόλας των εκλογών (στη διπλανή σελίδα γράφουμε αναλυτικά γι' αυτό). Ποντάρουν στη δημιουργία ενός κλίματος αναφονής μέχρι τις επόμενες εκλογές. Από την άλλη, ξέρουν πολύ καλά ότι σε κοινωνικό επίπεδο δεν ελέγχουν τίποτα. Ετοι και βγει ο κόσμος στο δρόμο, αυτοί δεν μπορούν να πταίξουν κανένα ρόλο. Γι' αυτό και καταθέτουν τη δική τους συνεισφορά στην καλλιέργεια κλίματος απογοήτευσης και αναφονής: αφήστε να δούμε τι θα κάνει η συγκυβέρνηση Σαμαρά-Βενιζέλου-Κουβέλη και όταν πάρουν μέτρα θα διαμαρτυρηθούμε. Εμείς μέσα στη Βουλή, με τον αυξημένο οριθμό βουλευτών που διαθέτουμε, κι εσείς με ειρηνικές διαδηλώσεις. Οπως λέει κι ο Παπαδημούλης «θα κάνουμε μια αντιπολίτευση του 27% και όχι του 4%. Θα εγγυηθούμε ως δύναμη δημοκρατικής ομαλότητας μιας προσπάθειας για ένα πολιτικό κίνημα αντιβίασ...

Zωντανή η απειλή αναστολής της χρηματοδότησης των ΑΕΙ

Την καυτή πατάτα της αναστολής της χρηματοδότησης των ΑΕΙ μετά τον Ιούνιο, εφόσον αυτά αρνήθηκαν να εκλέξουν Συμβούλια διοίκησης, σύμφωνα με τις απειλές της Διαμαντοπούλου, πέταξε από τα χέρια της η φέρουσα άρωμα αριστεράς υπηρεσιακή υπουργός Παιδείας Φρόσω Κιάου. Παρελθέτω απ' εμού το ποτήριον τούτο, δήλωσε η κ. υπουργός με την πράξη της να απευθύνεται στο Νομικό Συμβούλιο του Κράτους, ώστε να μη χρεωθεί το αποτελείωμα του οικονομικού στραγγαλισμού των ΑΕΙ. Το Νομικό Συμβούλιο εξέδωσε γνωμοδότηση (υπ' αριθμ. 350/2012) βάσει του άρθρου 16 του Συντάγματος (ορίζει ότι «τα ιδρύματα αυτά τελούν υπό την επιπτεία του κράτους, έχουν δικαίωμα να ενισχύονται οικονομικά απ' αυτό») και των μεταβατικών διατάξεων των άρθρων 76, παράγραφος 11 και 12 του νόμου 4009/2011 (νόμος Διαμαντοπούλου), σε συνδυασμό με τα άρθρα 56,

62 και 63 του ίδιου νόμου (σύμφωνα με αυτές: Η θητεία όλων των πρυτάνεων και αντιπρυτάνεων ή προέδρων και αντιπροέδρων ΤΕΙ, που έχουν εκλεγεί με τις διατάξεις που ισχυαν πριν το νόμο Διαμαντοπούλου, λήγει στις 31.8.2012, οπότε και αναλαμβάνουν καθήκοντα οι πρυτάνεις ή προέδροι ΤΕΙ, που εκλέγονται σύμφωνα με τις διατάξεις για τα Συμβούλια διοίκησης της Διαμαντοπούλου. Μέχρι την ανάληψη καθηκόντων από τους νέους πρυτάνεις ή τους προέδρους ΤΕΙ, οι εν ενεργείᾳ πρυτάνεις, αντιπρυτάνεις ή προέδροι και αντιπροέδροι ΤΕΙ, καθώς και το πρυτανικό συμβούλιο ή το συμβούλιο ΤΕΙ εξακολουθούν να ασκούν τα καθήκοντά τους σύμφωνα με τις ισχύουσες, κατά την ψήφιση του νόμου 4009 διατάξεις. Αν παρέλθουν άπρακτες αυτές οι προθεσμίες από 1.9.2012 αναστέλλεται η επιπλέον της βασικής χρηματοδότηση του ιδρύματος).

Σύμφωνα, λοιπόν, με τη

γνωμοδότηση αυτή δε συντρέχει λόγος να διακοπεί η χρηματοδότηση των ΑΕΙ-ΤΕΙ μετά την 30η Ιουνίου και μέχρι την 31η Αυγούστου 2012. Υπενθυμίζουμε ότι ομιλούμε για τα ψήφουλα των δωδεκατημορίων του περσινού προϋπολογισμού για τα ιδρύματα, που επίσης ήταν φοβερά πετσοκομένος. Από και και πέρα αναλαμβάνει η νέα μνημονιακή κυβέρνηση να εφαρμόσει τον πλεκτού του νόμου 4009, που ψηφίσθηκε από τους κυβερνητικούς λόχους ΠΑΣΟΚ-ΝΔ-ΛΑΟΣ, εκβιάζοντας για την εκλογή Συμβούλιων διοίκησης. Δόθηκε, έτσι μια μικρή θευτοσανάσια στα ΑΕΙ διά τον φόβον των Ιουδαίων («αδυναμία κάλυψης

λειτουργικών αναγκών, κοινωνικές εντόσεις, κίνδυνος αναστολής λειτουργίας», όπως επισημαίνει και η ανακίνωση του υπουργείου Παιδείας), μεσούσης της προεκλογικής περιόδου).

Κατόπιν τούτων, το Υπουργείο Παιδείας, απέστειλε εγκύλιο προς τις διοικήσεις των Πανεπιστημίων και ΤΕΙ με την οποία γνωστοποιεί ότι «σύμφωνα με τη γνωμοδότηση του ΝΣΚ, μέχρι την 1η/9/2012 θα εφαρμοστούν οι διατάξεις που ισχυαν μέχρι την έναρξη της ισχύος του ν.4009/2011 και συνεπώς δεν συντρέχει λόγος αναστολής της χρηματοδότησης που θα είναι επιπλέον της βασικής του Ιδρύματος».

Η μπάλα πλέον βρίσκεται στα χέρια του φοιτητικού κινήματος. Που πρέπει να αναγνωρίσει, να προβάλει δυνα-

μικά και μαζικά στο προσκήνιο και να ανατρέψει το νόμο της Διαμαντοπούλου, βροντοφωνάζοντας ότι δεν του αρκούν τα ψήφουλα που του πετούν απλά για να εξαγοράσουν τη σιωπή του, αλλά τα θέλει όλα. Το άρθρο 16 του Συντάγματος, κατάκτηση σκληρών αγώνων της προδικτατορικής γενιάς και της ηρωικής εξέγερσης του Πολυτεχνείου επιτάσσει την απρόσκοπτη (χωρίς όρους) χρηματοδότηση των δημόσιων ΑΕΙ από το κράτος και δεν μπαίνει υπό την αίρεση των αντιεκπαιδευτικών διατάξεων του νόμου Διαμαντοπούλου.

Γιούλα Γκεσούλη

Κοινωνικό φαινόμενο ο φασισμός

Μετά τις εκλογές της 6ης Μάη, αναλύοντας το φαινόμενο της εκλογικής έκρηξης των νεοναζί («Κόντρα», αρ. φύλου 686, 12.5.12), γράφαμε ότι το φαινόμενο είναι πολύ πιο σύνθετο από την απτή προσέγγιση ότι το 7% είναι νεοναζί ή ότι πρόκειται για ψήφους θυμού και διαμαρτυρίας, που ρίχτηκαν περίπου στο χαβάλε. Σημειώναμε μια σειρά λόγους που φουσκώνουν τη νεοναζιστική εκλογική δύναμη.

Αναφερθήκαμε στο φούντωμα της ρατσιστικής και εθνικιστικής ακροδεξιάς σε όλη την Ευρώπη. Στην επίσημη αστική πολιτική που έχει ψηφά στην ατζέντα της θέματα με τα οποία κάνουν παιχνίδι οι νεοναζί και κυρίως το μεταναστευτικό. Στο κλίμα που έχει δημιουργηθεί την τελευταία διετία, με την κυριαρχία των κραυγών, τις κρεμάλες και την απαίτηση για «τιμωρία των ενόχων» (μεταξύ των οποίων δεν βρίσκονται οι καπιταλιστές, αλλά μόνο αστού πολιτικού που διοχειρίστηκαν την εξουσία), χωρίς ούτε μια στοιχειώδη ανάλυση σε βάθος, που ταιριάζει γάντι και με το σλόγκαν των νεοναζί «να ξεβραμίσει ο τόπος», σύνθημα που τους επέτρεψε να συνυπάρξουν καμουφλαρίσμενοι με τους υπόλοιπους «αγανακτισμένους» στο Σύνταγμα και άλλες πλοτείες. Στο γεγονός ότι τα ΜΜΕ και οι κατευθυνόμενες εταιρίες δημοσκοπήσεων έβαλαν τη νεοναζιστική συμμορία στη βεντάλια των κομμάτων που «μετρούσαν», δίνοντάς της παραπέρα αέρα και απενοχοποιώντας το να-

ζιστικό μόρφωμα.

Κυρίως, όμως, σημειώναμε έναν παράγοντα ο οποίος έμεινε εκτός της προβληματικής που αναπτύχθηκε μετά το «επεισόδιο Καστιδιάρη». Γράφαμε: «Πέμπτο και κυριότερο, είναι η ίδια η κρίση του καπιταλισμού και κυρίως η καταστροφή των μεσαίων στρωμάτων, που συντείνει στη φασιστικοποίηση της δημόσιας ζωής. Σημαντικό μέρος αυτών των στρωμάτων χαρακτηρίζονταν από λουμπτες συμπεριφορές και κατά την περίοδο της ακμής τους. Διαμόρφωναν ένα μοντέλο «ελληναράδων», με προκλητική καταναλωτική συμπεριφορά, αμοραλιστών, με μοναδικό τους δόγμα «η πάρτη μας». Πολιτικά ήταν πάντοτε με την εκάστοτε εξουσία, σε μια προσπάθεια να εξυπηρετήσουν την «πάρτη τους». Τώρα, με την καταστροφή να τα απελεί ή να έχει ήδη γίνει πράξη, αυτά τα στρώματα είναι έτοιμα να πάνε στο φασισμό, έχοντας χάσει κάθε εμπιστοσύνη στο παραδοσιακό πολιτικό σύστημα, το οποίο μέχρι πρότινος προσκυνούσαν».

Το γεγονός ότι οι νεοναζί διατήρησαν και τις ψήφους τους (έχασαν κάτι παραπάνω από 15.000) και τα ποσοστά τους και στις εκλογές της 17ης Ιουνής επιβεβαίωσε αυτή την εκτίμηση. Το «επεισόδιο Καστιδιάρη» δεν επηρέασε καθόλου αυτούς που ψήφισαν τους νεοναζί. Αν πιστέψουμε τα exit polls, έχασαν ένα ποσοστό προς τη ΝΔ και κέρδισαν από το ΛΑΟΣ και άλλες κατευθύνσεις. Επειδή, όμως, τα exit polls εί-

ναι γενικά αναξιόπιστα, ας μείνουμε στο τελικό αποτέλεσμα που είναι αυτό που έχει σημασία.

Γιατί το «επεισόδιο Καστιδιάρη» δεν έκανε ζημιά στους νεοναζί; Γιατί τα αστικά κόμματα και τα αστικά ΜΜΕ το χειρίστηκαν ως παραστονδία στο πλαίσιο του πολιτικού σαβουάρη βιβήρ, του έδωσαν θητικολογική διάσταση και όχι πολιτική διάσταση, φτάνοντας στις ρίζες του ναζιστικού φαινόμενου. Γιατί την ίδια ώρα που έβριζαν τους νεοναζί ελέω Καστιδιάρη, συνέχιζαν να έχουν ψηφά στην ατζέντα τους τα θέματα της μετανάστευσης και της ασφαλείας, που αποτελούν τα αγαπημένα θέματα των νεοναζί. Οταν δολοί οι γηρέτες των αστικών κομμάτων περνούσαν από τη ΓΑΔΑ και έδιναν τα διαπιστευτήρια τους στη μπατσαρία, δημιουργούσαν ένα περιβάλλον πολιτικής νομιμοποίησης των νεοναζί. Σε κοινωνικά εξαθλιωμένους νέους που μόνη συλλογικότητα που έχουν γνωρίσει είναι αυτή της «θύρας» των οργανωμένων οπαδών και που τους «τρέφονται» με τις καταδρομικές επιχειρήσεις κατά των οπαδών

και των επιβατών που ανέβει το ταξίκι εργατικό κίνημα, αν δεν αναπτυχθεί μια νέα εργατική συλλογικότητα, δεν αντιμετωπίζεται ο φασισμός. Ολα τα υπόλοιπα, οι αντιφασιστικές δράσεις της μιας ή της άλλης μορφής, είναι μεν αποράιτη, όλλα δεν προκειται να δώσουν λύση. Και βέβαια, αποτελεί πολιτισμό της προσφυγή στην αστική δημοκρατία για να χτυπήσει αυτή το φασισμό με τον κρατικό της μηχανισμό. Ο φασισμός αποτελεί έκφραση της αστικής πολιτικής, πολύτιμη σε συνθήκες κρίσης και κοινωνικής αναταραχής.

■ Θα συνεχιστεί ο μνημονιακός εφιάλτης

Μετά την ψήφο, οι εκλογείς να περάσουν από το ταμείο

Αποκτήσαμε πρωθυπουργό, ενώ οι διαπραγματευτικές ομάδες των κομμάτων της συγκυβέρνησης ακόμα συζητούσαν για να διαμορφώσουν την «προγραμματική συμφωνία» της νέας κυβέρνησης. Αποκτήσαμε υπουργικό συμβούλιο, ορκίστηκαν οι υπουργοί, αλλά προγραμματική συμφωνία δε δόθηκε στη δημοσιότητα, μολονότι οι διαπραγματευτικές ομάδες (δύο στελέχη από κάθε κόμμα) είχαν τελειώσει από το βράδυ της Τετάρτης, σύμφωνα με ακριβέστατες πληροφορίες μας.

Αντί της «προγραμματικής συμφωνίας», δόθηκε στη δημοσιότητα ένα γελού κείμενο οκτώ σύντομων παραγράφων, υπό τον βαρύγδουπτο τίτλο «Διακήρυξη Κυβέρνησης Εθνικής Ευθύνης». Η «προγραμματική συμφωνία» θα δινόταν στη δημοσιότητα το Σάββατο. Δηλαδή, τρεις μέρες μετά την ορκωμοσία του πρωθυπουργού και δύο μέρες μετά την ορκωμοσία των υπουργών! Εφτιαχναν κυβέρνηση, αλλά υποτίθεται πως ακόμα δεν κατέληξαν στην «προγραμματική συμφωνία» που θα καθορίζει το έργο της, τις «κόκκινες γραμμές» οπως έλεγε με το γνωστό του ύφος ο Κουβέλης.

Στην πραγματικότητα έχουν καταλήξει. Το κείμενο παραδόθηκε στους αρχηγούς την Πέμπτη το μεσημέρι, ολοκληρωμένο, όπως επιβεβαίωσε και ο εκ των διαπραγματευτών Δ. Χατζησωκράτης (ΔΗΜΑΡ), σε τηλεοπτική εμφάνισή του το πρώιμο Πέμπτη. Επιλέχτηκε, όμως, να μη δοθεί στη δημοσιότητα ταυτόχρονα με την ορκωμοσία της κυβέρνησης, για να μη φανεί το προγραμματικό περιεχόμενο αυτής της συμφωνίας. Ένα περιεχόμενο καθαρά «μνημονιακό», που κάνει σκόνη όλα τα μεγάλα λόγια που ειπώθηκαν προεκλογικά. Αν η «προγραμματική συμφωνία» υλοποιούσε τις προεκλογικές υποσχέσεις, τότε θα την είχαν κάνει σημαία και θα την πήγαιναν «πακέτο» με το σχηματισμό της κυβέρνησης. Δε θα την έκρυψαν για να την ανακοινώσουν σε επικοινωνιακά νεκρό χρόνο. Άλλωστε, ο Χατζησωκράτης το μόνο που βρήκε να διαφράσει είναι κάποια ρύθμιση για τους δανειολήπτες που αδυνατούν να ανταποκριθύνουν στις δόσεις. Ρύθμιση που ήδη υπάρχει, από την εποχή που η Κατσέλη ήταν στο υπουργείο Οικονομιών.

Η βασική κατεύθυνση αυτής της συμφωνίας περιγράφτηκε ήδη από τη σύντομη «Διακήρυξη Κυβέρνησης Εθνικής Ευθύνης» και ειδικά από τη δεύτερη παράγραφό της: «Στόχος της (κυβέρνησης) είναι να αντιμετωπίσει την κρίση, να ανοίξει το δρόμο της Ανάπτυξης και να αναθε-

ωρήσει όρους της Δανειακής Σύμβασης (Μνημονίου), χωρίς να θέσει σε κίνδυνο την ευρωπαϊκή πορεία της χώρας ούτε την παραμονή της στο ευρώ. Και, ασφαλώς, χωρίς να αμφισβηθεί σειρά αυτονόμους στόχους μηδενισμού του δημοσιονομικού ελείμυματος, ελέγχου του χρέους και εφαρμογής των διαφθορωτικών αλλαγών που έχει αναγκή η χώρα».

Πρόκειται για όρκο πίστης στην πολιτική του Μνημονίου. Δεν αναφέρουν τον όρο αναδιαπραγμάτευση, αλλά επέλεξαν την αναθεώρηση, καθαρά για συμβολικούς λόγους, γιατί επί της ουσίας κάνει το ίδιο. Ομως, η αναδιαπραγμάτευση φόρτισε την προεκλογική περίοδο και θέλουν να την αποφύγουν ως όρο. Κατά τα άλλα, η δέσμευσή τους στο στόχο του μηδενισμού του δημοσιονομικού ελείμυματος τα λέει όλα, αφού αυτός είναι και ο στόχος του Μνημονίου. Ξέρουν, άραγε, καμιά μαγική συνταγή για να πετύχουν αυτό το στόχο, χωρίς σκληρά αντιλαϊκά και αντεργατικά μέτρα;

Θα προσπαθήσουν, βέβαια, να διαπραγματευθούν ξανά με την τρόικα, επισείσαντας τον κίνδυνο μιας κοινωνικής έκρηξης. Κυρίως να πετύχουν διετή παράταση. Ηδη, κάποιοι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές ήγετες έχουν εμφανιστεί θετικοί σ' αυτό. Μιλώντας σε αυστριακό ραδιόφωνο, ο Γιούνκερ αναφέρθηκε σε συνομιλία του με τον Σαμαρά. «Του εξήγησα –είπε– πως, αναφορικά με το πρόγραμμα των μεταρρυθμίσεων για την Ελλάδα, δεν θα υπάρξει ουσιαστική προποιήση. Πριν από τρεις ή τέσσερις εβδομάδες είχα δηλώσει πως θα μπορούσαμε να συζητήσουμε μια ενδεχόμενη χρονική παράταση». Η ύφεση είναι πιο σημαντική στην Ελλάδα από ότι σε άλλες χώρες και θα μπορούσαμε να μιλήσουμε για μια χρονική επιμήκυνση του προγράμματος». Ο σύμπλεγμα: «Δεν έχουμε πιέσει πολύ την Ελλάδα και ούτε πρόκειται να το κάνουμε». Ανάλογες δηλώσεις έκανε και η Λαγκάρντ, ενώ στο θέμα παρενέβη και η υφυπουργός Οικονομικών των ΗΠΑ, Λαέλ Μπρενταρντ, σε δηλώσεις της από τη Σύνοδο του G20: «Περιμένουμε –είπε– οι ευρωπαίοι εταίροι και το ΔΝΤ να αναγνωρίσουν πως το ελληνικό μνημόνιο έχει βρεθεί εκτός προγράμματος εδώ και κάποια περίοδο, εν μέρει εξαιτίας της παρατεταμένης πολιτικής διαδικασίας και της απουσίας κυβέρνησης». Και απνευστί συμπλήρωσε: «Οι βασικές μεταρρυθμίσεις θα πρέπει να εφαρμοστούν σε κάθε περίπτωση, αλλά υπάρχει η παράμετρος του χρόνου όπως και η παράμετρος

του όρους της Δανειακής Σύμβασης (Μνημονίου), χωρίς να θέσει σε κίνδυνο την ευρωπαϊκή πορεία της χώρας ούτε την παραμονή της στο ευρώ. Και, ασφαλώς, χωρίς να αμφισβηθεί σειρά αυτονόμους στόχους μηδενισμού του δημοσιονομικού ελείμυματος, ελέγχου του χρέους και εφαρμογής των διαφθορωτικών αλλαγών που έχει αναγκή η χώρα». Τα νούμερα του Μνημονίου εί-

ναι κινούμενη άμμος. Άλλαζουν κάθε λίγο και λιγάκι και άκρη δεν μπορεί να βρεις εκ των προτέρων. Πάρτε για παράδειγμα τις περικοπές στη φαρμακευτική δαπάνη. Στο Μεσοπρόθεσμο αναφερόταν ότι οι περικοπές στη φαρμακευτική δαπάνη για το 2012 θα ήταν 212,5 εκατ. Στο Μνημόνιο-2 την ανέβασαν στο 1,08 δισ. ευρώ! Δηλαδή, μέσα σε

ενέα μήνες πενταπλασίασαν τα λεφτά που θα κόψουν μόνο από έναν τομέα, τα φάρμακα! Γ' αυτό υπάρχει η κατάσταση απόλυτης διάλυσης του ΕΟΠΥ. Στόχος τους είναι να πληρώνουν τα φάρμακα από την τεστή τους οι ασφαλισμένοι. Και βέβαια, μια που αναφερθήκαμε σ' αυτό το παράδειγμα, η συγκυβέρνηση δεν πρόκειται ν' αλλάξει τίποτα στην πολιτική φαρμάκου.

Σημασία, λοιπόν, αυτή τη σημιή δεν έχει το ακριβές νούμερο των νέων μέτρων, που θ' αλλάξει πολλές φορές, ανάλογα με τις «μαύρες τρύπες» που θα δημιουργούνται, ούτε το τυχόν άπλωμά τους σε τριετία ή τετραετία, αντί της διετίας, αλλά η κατεύθυνση τους. Κι αυτή είναι δεδομένη και κατοχυρωμένη σε δυο μέχρι στιγμής Αποφάσεις του Συμβουλίου της ΕΕ. Η προσπάθεια για νέες περιοπέτες «επικεντρώνεται στις συντάξεις και τις κοινωνικές παροχές (με τρόπο που εξασφαλίζει τη βασική κοινωνική προστασία), μείωση των δαπανών όμως χωρίς να θήγεται η αμυντική ικανότητα της χώρας και αναδιάρθρωση των κεντρικών διοικήσεων, προσαρμογές των ειδικών μισθολογίων, εξειδίκευση περαιτέρω εξορθολογισμού των φαρμακευτικών και χειρουργικών δαπανών των νοσοκομείων καθώς και των χρηματικών παροχών κοινωνικού χαρακτήρα».

Τα υπάρχοντα χαράστισαν ήδη τρέχουν και κανένα απ' αυτά δεν πρόκειται να καταργηθεί. Λόγος γίνεται μόνο για τα νέα χαράστισα, ώστε να μοιραστούν σε τέσσερα αντί για δύο χρόνια. Τι ύψους είναι αυτά; Ολοι επαναλαμβάνουν ένα νούμερο 11,6 δισ. ευρώ, που το είπε κάποια στιγμή ο Βενιζέλος, όμως δεν υπάρχει σε κανένα επίσημο πού ΕΣΒ είναι και η θέση του ΣΥΡΙΖΑ, όπως παρουσίαστηκε την 1η Ιούνη στη φιέστα της «Αθηναιδίας».

Εχετε, λοιπόν, καμιά αμφιβολία για το πού θα προσανατολιστούν τα νέα μέτρα, τα οποία θ' αρχίσουν να παίρνονται από το Σεπτέμβρη, αφού πρώτα γίνεται το νέο παζάρι με το Eurogroup και την τρόικα; Κι όμως, ενώ η κατεύθυνση των νέων μέτρων ήταν γνωστή, καμία ιδιαίτερη προεκλογική συζήτηση δεν έγινε. Ούτε από τον ΣΥΡΙΖΑ με τα παχιά αντιμνημονιακά λόγια.

Και βέβαια, θα πρέπει να θυμίσουμε και το ότι το κρατικό χρέος πολύ σύντομα θα φανεί ότι εξακολουθεί να είναι μη βιώσιμο. Περίπου 110 δισ. είναι οι τόκοι μεχρι το 2020 και άλλα περίπου 100 δισ. τα χρεολύσια. Για την αποπληρωμή διαθέτουν μόλις 36,5 δισ. από την πρώτη χρονιά της διαθέσιμης πληρωμής. Είναι χαρακτηριστικό το γεγονός ότι το πρώτο τετράμηνο του 2012, σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία του Γενικού Λογιστήριου του Κράτους, οι τόκοι για την εξυπηρέτηση του κρατικού χρέους αγγίζουν το εξωφρενικό ποσό των 8 δισ. ευρώ, παρουσιάζοντας άνοδο κατά 50% σε σχέση με το αντίστοιχο χρονικό διάστημα του 2011.

■ Τα δάνεια, η τρόικα, οι τραπεζίτες και τα παπαγαλάκια

Οπως όλοι θυμόμαστε, αμέσως μετά τις εκλογές της ήση Μάη, ήταν να καταβληθεί μια δόση 5,2 δισ. ευρώ από τα δάνεια της ΕΕ. Η τρόικα αποφάσισε να καταβλεί μόνο τα 4,2 δισ. και να κρατήσει το 1 δισ. Τα 4,2 δισ. πήγαν κατευθείαν στα ταμεία της ΕΚΤ, που πληρώθηκε για ένα ομόλογο του ελληνικού κράτους που είχε στην κατοχή της και είληξε. Οπως είναι γνωστό, τα ομόλογα που κατέχει η ΕΚΤ δεν συμπεριλήφθηκαν στο «κούρεμα» του PSI και όταν λίγους εξοφλούνται στο ακέραιο. Πρέπει, δε, να σημειωθεί, ότι αυτά τα ομόλογα η ΕΚΤ τα έχει αγοράσει στη δευτερογενή αγορά, όταν τα «σ

Περί διεισδύσεων...

Στους μεγάλους χαμένους των εκλογών της 17ης Ιούνης δεν είναι μόνο ο Περισσός. Είναι και οι δύο σχηματισμοί της λεγόμενης εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς (ΑΝΤΑΡΣΥΑ και Εκλογική Συνεργασία ΚΚΕ μ-λ και Μ-Λ ΚΚΕ), που κυριολεκτικά συνετριβήσαν. Αν ο Περισσός έχασε τη μισή εκλογική του δύναμη, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ έχασε περισσότερα από τα δύο τρίτα και η Εκλογική Συνεργασία περισσότερο από τη μισή. Και τα δύο σχήματα βρέθηκαν σε ψήφους κάτω και από τις ψήφους που είχαν πάρει το 2009. Για την ακρίβεια, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ είχε πάρει το 2009 24.687 ψήφους, τις ανέβασε στις 75.248 ψήφους στις 6 Μάη και τώρα καταποντίστηκε στις 20.389 ψήφους (54.859 ψήφους λιγότερες από τις 6 Μάη και 4.298 λιγότερες από το 2009). Αντίστοιχα, το ΚΚΕ (μ-λ) και το Μ-Λ ΚΚΕ είχαν πάρει αθροιστικά 15.699 ψήφους το 2009, ως Εκλογική Συνεργασία τις ανέβασαν ελάχιστα, στις 16.033 ψήφους, στις 6 Μάη και καταποντίστηκαν στις 7.648 ψήφους στις 17 Ιούνη (8.385 ψήφους λιγότερες από τις 6 Μάη και 4.298 λιγότερες από το 2009). Μάλιστα, η μείωση των ψήφων τους (τουλάχιστον για την ΑΝΤΑΡΣΥΑ που κάναμε μια μικρή έρευνα) είναι σημαντικότερη στα μεγάλα προλεταριακά κέντρα (Αθήνα, Πειραιά, Θεσσαλονίκη) σε σχέση με την επαρχία.

Το βασικό επιχείρημα αυτών των δυνάμεων για την «βρέξει-χιονίσει» συμμετοχή τους στις εκλογές είναι πως εκμεταλλεύονται τις δυνατότητες των προεκλογικών περιόδων για να διεισδύσουν στις μάζες των εργαζόμενων και των νέων και να κάνουν ζύμωση για τις απόψεις τους. Εκείνο που δείχνει, όμως, το αποτέλεσμα της 17ης Ιούνη είναι πως είναι ο ΣΥΡΙΖΑ που διείσδυσε στο εκλογικό τους ακροατήριο. Σε δυο διαδοχικές εκλογικές αναμετρήσεις, μέσα σ' ένα δίμηνο, διόλεψαν όχι για τις ιδέες τους, αλλά για τον ΣΥΡΙΖΑ.

Οι δικαιολογίες, βέβαια, θα βρεθούν και δεν θα είναι διαφορετικές απ' αυτές που επιστρατεύει η γεγοντία του Περισσού: έπιστραν οι εκβιασμοί. Ομως, αυτό αφορά τον κόσμο που ψήφισε το λεγόμενο «μέτωπο του ευρώ», όχι όσους ψήφισαν ΑΝΤΑΡΣΥΑ και Εκλογική Συνεργασία. Η μήπως αφορούν και αυτούς; Τις ψήφους των δύο αυτών σχημάτων τις «ξεψείρισε» κυρίως ο ΣΥΡΙΖΑ, όχι το μαύρο μέτωπο, όπως το χαρακτηρίζουν. Και το ερώτημα είναι

«γιατί?». Και γίνεται πιο επιτακτικό το ερώτημα, αν πάρουμε υπόψη μας αυτά που έγραφαν μετά τις εκλογές της 6ης Μάη.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, για παράδειγμα, πιλέοντας σε πελάγη αγωνιστικής ονειροφαντασίας, εκτιμούσε ότι οι εκλογές της 6ης Μάη «ανέδειξαν μια μεγάλη στροφή του λαού προς την Αριστερά, δείχνοντας ότι μεγάλο τμήμα του λαού στρέφει τις ελπίδες του στην Αριστερά» και ότι «η ΑΝΤΑΡΣΥΑ κατάφερε μια σημαντική καταγραφή, με υπερτριπλασισμό του ποσοστού και των ψήφων της σε πανελλαδική κλίμακα», γεγονός που ήταν αποτέλεσμα των εκαποντάδων εκδηλώσεων που οργάνωσε ανά την Ελλάδα, παρουσιάζοντας την πολιτική της πρόταση «για έναν άλλο δρόμο, έξω από το χρέος, το Μνημόνιο, το ευρώ και την ΕΕ». Σημείωνε, δε, με έμφαση, ότι «η πρόταση αυτή έγινε αντικείμενο συζήτησης με δεκάδες χιλιάδες αγωνιστές, κατί που αποτελεί πολύτιμη παρακαταθήκη και καταγράφηκε σε σημαντικό βαθμό και στο εκλογικό αποτέλεσμα». Μάλιστα, σε μια εκδήλωση πολιτικής... μετριοφροσύνης, διαπίστωνε ότι «το αποτέλεσμα ήταν χαμηλότερο των προσδοκιών» και τόνιζε ότι «έχουμε ακόμη δρόμο να διανύσουμε ώστε το εύρος, η ποιότητα και το βάθος των πολιτικών δεομάν που οικοδομήθηκαν με τον κόσμο τους ογκώνα να είναι αντίστοιχες αυτών που απαιτούν η οξύτητα της πολιτικής διαπάλης και τα διλήμματα που θέτουν οι πολιτικές συνθήκες». Σε κάθε περίπτωση, όμως, όπως τονιζόταν στη σχετική ανακοίνωση, «το χτεσινό αποτέλεσμα αναδεικύει την ΑΝΤΑΡΣΥΑ σε ένα υπαρκτό ρεύμα εντός της κοινωνίας και της Αριστεράς!» Πώς έγινε, όμως, και αυτό το «υπαρκτό ρεύμα» μέσα σε 40 μέρες μεταγίστηκε στον ΣΥΡΙΖΑ; Τι έγινε η «πολύτιμη παρακαταθήκη», η οποία μάλιστα είχε καταγραφεί «σε σημαντικό βαθμό και στο εκλογικό αποτέλεσμα»; Με τι υλικό έγινε αυτή η καταγραφή, με κιμωλία πάνω σε μαυροπίνακα και πέρασε το συριζαϊκό σφουγγάρι και την έσβησε τόσο εύκολα;

Ακόμα και την παραμονή των εκλογών της 17ης Ιούνη, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ εξέδιδε ανακοίνωση με τίτλο «Μάχη μέχρι την τελευταία στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ δυνατή στις εκλογές και τους ογκώνες της επόμενης μέρας!», στην οποία απλά εξέφραζε τη... λύπη της, διότι «δυστυχώς στη λογική της «αναδιαπραγμάτευσης» του

Μνημονίου προσχωρούν και δυνάμεις της Αριστεράς», όπως η ΔΗΜΑΡ (!!!), ενώ «ο ΣΥΡΙΖΑ μιλά για επερχοντισμό και όχι διαγραφή του χρέους, αποδοχή και επαναδιαπραγμάτευση της δανειακής σύμβασης και για αντικατάσταση του Μνημονίου...!» Δεν πρέπει, λοιπόν, ν' απορεί κανείς που τα δύο τρίτα των ψηφοφόρων της ψήφισαν ΣΥΡΙΖΑ (κάποιοι ίσως και ΔΗΜΑΡ), αναζητώντας λύση εξουσίας και όχι διαμαρτυρίας. Αυτό συνέβη πρώτα και κύρια επειδή δεν ήταν ψηφοφόροι που αποδέχονταν ένα πολιτικό πρόγραμμα (ήταν ευκαιριακοί ψηφοφόροι διαμαρτυρίας) και δευτερεύοντας επειδή η ΑΝΤΑΡΣΥΑ μιλούσε για «νίκη της Αριστεράς», αθροίζοντας τις ψήφους και του ΣΥΡΙΖΑ και της ΔΗΜΑΡ.

Το ΚΚΕ (μ-λ) από την πλευρά του έγραφε στην εφημερίδα του πως «δεν μπορούμε να παραγνωρίσουμε ότι αυτό που ανέδειξαν οι κάλπες είναι αναμφισβήτητα μια μεγάλη επιτυχία του λαϊκού παράγοντα, που ανήκει 100% στον λαό» (!), ενώ η Εκλογική Συνεργασία εξέδιδε προκήρυξη στην οποία «δεν μπορούμε να παραγνωρίσουμε ότι αυτό που ανέδειξαν οι κάλπες είναι αναμφισβήτητη μια μεγάλη επιτυχία του λαϊκού παράγοντα, που ανήκει 100% στον λαό» (!!), ενώ η Εκλογική Συνεργασία εξέδιδε προκήρυξη στην οποία «δεν μπορούμε να παραγνωρίσουμε ότι αυτό που ανέδειξαν οι κάλπες είναι αναμφισβήτητη μια μεγάλη επιτυχία του λαϊκού παράγοντα, που ανήκει 100% στον λαό» (!).

Και βέβαια, δεν πρέπει να παραλείψουμε την εκστρατεία που διεξήγαγαν, ειδικά η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ενάντια στη γραμμή της αποχής, την οποία στηγάπτιζαν ως πολιτική λιποταξία, αν όχι ως ταξική προδοσία. Κι όμως, η αποχή σημείωσε νέα άνοδο στις 17 Ιούνη, γεγονός που σημαίνει πως περισσότερος κόσμος σχάθηκε το στημένο κοινοβουλευτικό παιχνίδι και αρνήθηκε να υποκύψει στους κάθε είδους εκβιασμούς και στο βρόμικο δικομματικό παιχνίδι που στήθηκε. Γύρισε την πλάτη του στο στημένο παιχνίδι, θεωρώντας ότι η ψήφος του πραγματικά δεν έχει καμιά αξία. Αυτοί, λοιπόν, που προσπάθησαν να προβοκάρουν την αποχή ως πολιτική στάση, αντί να την ενισχύουν για να γίνει πιο ισχυρό το πολιτικό της μήνυμα, δούλεψαν στην πραγματικότητα για τον ΣΥΡΙΖΑ και μέσω αυτού δούλεψαν για το σύστημα που αναζητά κάποιες προσωρινές έστω-ανάσες σταθερότητας.

Για πολλοστή φορά αποδείχτηκε, ότι το εκλογικό παιχνίδι δεν είναι το παιχνίδι των πραγματικά καλπές, χωρίς κοινωνικές διεργασίες, χωρίς ταξικούς αγώνες, οι δυνάμεις του συστήματος διευκολύνονται στο να χειραγωγήσουν εκλογικά τις λαϊκές μάζες. Τότε, οι «αριστερές» στροφές γίνονται πάρα πολύ εύκολα «δεξιές» στροφές.

Μ' ΕΝΑ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ ΣΤΟΝ ΚΟΡΥΔΑΛΛΟ

Αγαπητά μου παιδιά

Σας γράφω καταπλακωμένος από το βάρος των δυσμενών πολιτικών εξελίξεων και καθώς η θλιβερή πραγματικότητα συνθίζεται στις μυλόπετρες των αναλύσεων με τη λάθος περί «λαού» αφετηρία (και γ' αυτό πάντα οι αναλύσεις λαθεμένες, απελέσφορες και συχνά ικανές να προκαλέσουν γέλια -ή κλάματα κατά περίπτωση).

Τούτες τις μέρες ο άνεμος μας κυνηγάει, αντί να πάρει και σηκώσει αυτή τη Φ.Α.Βα (Φώτης, Αντώνης, Βαγγέλης) με τον τεράστιο λάκκο που άνοιξε ο πρώτος, μάλλον για να χωρέσουν κι άλλες... σουπιές. Φάβια με σουπιές λέει το μενού του υπό σύνθετη νεοδημοκρατικού αριστερο-σοσιαλιστικού κινήματος, μενού που δεν προέκυψε μεν από το σώμα των εκλεκτών εκλεκτώρων...

Ομως τη στήλη έχει στείλει η ιστορία να υπηρετεί τη λαϊκή και όχι την πωλητική παράδοση. Και με το laptop της παραμάσχαλα σε βουνά και σε κάμπους, κατογράφει τη λαϊκή μούσα να λέει σε πρώτο πρόσωπο, κοιτάζοντας δεξιά:

Αντώνη είσαι γήγαντας; Αντώνη είσαι νάνος;
Ή τζάμπτα της ταλαιπωρείς να ψάχνουμε τι είσαι
και δεν είσι' άλλο τίποτε παρά απλώς παλιάτσος;
και κοιτάζοντας παραδίπλα, να προσθέτει:
Βαγγέλη τα κατάφερες με ποσοστά της πλάκας
(το δώδεκα τοις εκατό σ' αλίθεια είναι ούτ' έξι!)
να μπεις κι εσύ στην τρόικα, να γίνεις νοικοκύρης
να 'χεις φωνή, να 'χεις θωριά, να βγεις απ' το σκοτάδι.
και κοιτάζοντας ζερβά, να λέει:

Αλέξη έκανες καλά που 'μεινες στη γωνία
είσαι μικρός για ζόρια συ, δεν είσαι για ευθύνες.
Πού να αποκαλύπτεσαι και να σε κυνηγάνε;
Ασε δικέ μου, άραξε, δεν είν' για τέτοια τώρα.

Ακολουθεί πωλητική διαφήμιση:

Η κωλοτούμπα της ΛιμΑρ* δείχνει πως δεν υπάρχει στ

ΚΟΝΤΡΑ

Τελικά, η κάλπη εκτός από μνημονιακή συγκυθέρνηση έβγαλε και μνημονιακή αξιωματική αντιπολίτευση...

Ανθρακες ο θησαυρός και μετά τις πρώτες εντυπώσεις η υπόθεση εξελίσσεται σε φιάσκο για τους μπάτσους. Ο λόγος για την επιχειρηση-σκούπτα που πραγματοποίησε την περασμένη βδομάδα η Ασφάλεια Θεσσαλονίκης σε βάρος των οργανωμένων οπαδών του ΠΑΟΚ. Τελικά, από τους 34 συλληφθέντες, που κατηγορούνταν για συγκρότηση, ένταξη και διεύθυνση εγκληματικής οργάνωσης από κοινού, με σκοπό τη διάπραξη ληστειών, βαριάς σωματικής βλάβης, εμπρησμού, έκρηξης, παραβάσεις σχετικές με τις εκρηκτικές ύλες, εμπορία ναρκωτικών, παράνομη οπλοκατοχή, οπλοφορία, οπλοχρηστία και απόπειρες ανθρωποκτονία, προφυλακιστέοι κρίθηκαν έξι (οι τέσσερις από τους οποίους κατηγορούνται μόνο για κατοχή ναρκωτικών ουσιών). Οι υπόλοιποι 28 οπαδοί αφέθηκαν ελεύθεροι με περιοριστικούς όρους και χρηματική εγγύηση και πλέον στην υπόθεση το λόγο των έχουν οι δικαστές.

Στο προηγούμενο φύλλο είχαμε αναφερθεί στη συγκεκριμένη υπόθεση, τονίζοντας ότι πρέπει να τη δούμε σαν μια πρόβα καταστολής ενόψει των νεολαίστικων και λαϊκών ογώνων, που θα ξεσπάσουν σαν απόρροια της οικονομικής κρίσης, με δεδομένο ότι οι οργανωμένοι οπαδοί είναι ευάλωτοι σε τέτοιου ειδούς ενέργειες από την μεριά του κράτους. Οι εξελίξεις δικαίωσαν την άποψή μας. Την υπόθεση θα την παρακολουθήσουμε, γιατί έχει ενδιαφέρον για τον τρόπο που θα διαχειριστούν από εδώ και μπροστά οι μπάτσοι το ζήτημα των οργανωμένων οπαδών και γιατί δεν πρέπει ν' αφήσουμε να πάνε «άκλαυτοι» οι κατηγορούμενοι οπαδοί. Κλείνοντας, πρέπει να τονίσουμε ότι από την υπόθεση βγήκε και κάτι καλό. Παρά το τεράστιο χάσμα ανάμεσα στους οπαδούς του ΠΑΟΚ και του Αρη, ο SUPER3 έβγαλε μια ξεκάθαρη ανακοίνωση αλληλεγγύης. Παραθέτουμε ένα μέρος της, στο οποίο τονίζεται η ουσία της υπόθεσης: «Σε μια χώρα λοιπόν που καταρρέει πολιτικά και οικονομικά ένα κράτος που δεν μπορεί να σχηματίσει κυβέρνηση, που τα νοικοκυριά

ΚΟΡΑΚΙ ΣΦΥΡΑ ΤΟ

δεν μπορούν να καλύψουν

τις βασικές ανάγκες, που οι ομάδες αδυνατούν πλέον να δώσουν ένα ποτήρι γάλα στα παιδιά... Σε αυτή τη χώρα λοιπόν και στην πόλη μας την τελευταία εβδομάδα το μοναδικό πρόβλημα και θέμα είναι οι συλλήψεις που έγιναν σε φιλους της συμπολίτους οι ομάδες. Για μας έχει σημασία ο τρόπος που έγιναν και πως παρουσιάστηκαν. Κανάλια, εφημερίδες και ραδιόφωνα ασχολήθηκαν μόνο με αυτό το θέμα και έκαναν ολόκληρα αφιερώματα την ίδια ώρα που συνάνθρωποί μας αυτοκτονούν, τα νοσοκομεία έχουν αδειάσει από φάρμακα και η ανεργία που έχει φτάσει σε τρελά νούμερα αθεί τους νέους σε μετανάστευση. Εδώ έχουμε εκκωφαντική σιωπή... Φυσικά για τους συγκεκριμένους το "αθώος μέχρι αποδείξεως αντίθετου" δεν ισχύει ποτέ και για κανέναν "αλήτη" οπαδό». Εξίσου καλό είναι και το μήνυμα στο υπερόγραφο: «Μια φιλική μας συμβουλή. Οταν καίγεται το σπίτι σου, δε ζητάς να καεί και του γείτονα, αλλά προσπαθείς να αφήσεις το δικό σου. Και αν ο γείτονας είναι σωστός θα σε βοηθήσει...».

Το ευρωπαϊκό πρωτάθλημα ποδοσφαίρου απέκτησε ξαφνικά πολύ μεγάλο ενδιαφέρον, εξαιτίας της προκρίσης της Εθνικής Ελλάδας στους «8» της διοργάνωσης (με νίκη κόντρα στη Ρωσία που ήταν το φαβορί του ομίλου), αλλά κυρίως γιατί στο νοκ άουτ πατηνίδι που οδηγεί στην τετράδα, αντίτανος της Εθνικής θα είναι η Γερμανία, με αποτέλεσμα εκτός από την ποδοσφαιρική να υπάρχει και η πολιτική διάσταση. Δυστυχώς, η ύλη της «Κ» θα κλείσει πριν την έναρξη του συγκεκριμένου ογώνα και έτσι δεν μπορούμε να τον σχολιάσουμε (θα γίνει στο επόμενο φύλλο). Ομως μπορούμε να κάνουμε την πρόβλεψη ότι, παρά τη μεγάλη διαφορά δυναμικότητας ανάμεσα στη δύο ομάδες, οι πάιχτες της Εθνικής δεν θα παραδώσουν αμφορτή τα όπλα και θα προσπαθήσουν να «κλέψουν» το πατηνίδι. Οσον αφορά τη μέχρι σήμερα εξέλιξη του ΕΥΡΟ 2012, η βασική εντύπωση που αποκομίζεις είναι ότι η αγωνιστική παρουσία των ομάδων και το θέαμα που έχουν προσφέρει

Κοσ Πάππιας
papias@eksegersi.gr

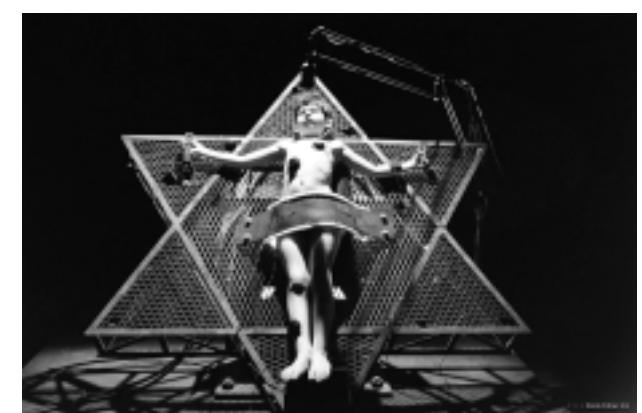
ΥΓ1: Ευχαριστούμε τον φίλο Σ.Κ., ρεπόρτερ του ΠΑΟΚ για τα καλά του λόγια και τις πληροφορίες σχετικά με την υπόθεση καταστολής σε βάρος των οργανωμένων οπαδών του ΠΑΟΚ. Στην εξέλιξη της υπόθεσης θα είμαστε σε επικοινωνία.
ΥΓ2: Ακρα του τάφου σιωπή στο ελληνικό μεταγραφι-

■ ΕΣΤΕΜΠΑΝ ΣΑΠΙΡ

La Antena

Εχοντας εμφανώς επηρεαστεί από πολλά ρεύματα από την ιστορία του κινηματογράφου, ο αργεντίνος σκηνοθέτης γύρισε μια ταινία που δεν της λείπει καθόλου η φαντασία. Ο κεντρικός μύθος της αφορά σε μια πολιτεία, όπου ο κύριος TV, που έχει την απόλυτη εξουσία, έχει πάρει τις φωνές από τους ανθρώπους, έχει κλείσει τους ανταργωνιστικούς σταθμούς και το μόνο φωνή που επιτρέπει είναι κάτι μπισκότα με την επιγραφή «TV food!». Οι κάτοικοι, λοιπόν, αυτής της πόλης καλούνται να διεκδικήσουν το δικαίωμα –και την ελευθερία– του λόγου, που τους έχει αφαιρεθεί.

Εξαιρετική αλληγορία για το ρόλο των ΜΜΕ στις σημερινές κοινωνίες. Καυστική προσέγγιση της σχέσης των ανθρώπων με τα ΜΜΕ, στην οποία σιγά-σιγά καταντούν απλοί θεατές αικόμα και της ίδιας της ζωής. Σαφής η επιλογή για ασπρόμαυρη ταινία, σε πλήρη αντιστοιχία με την ασπρόμαυρη καθημερινότητα των κατοίκων εκείνης της πόλης (και όχι μόνο!). Λιγάκι ελλιπής ως προς το περιεχόμενο, καθότι ο Σαπτέρ δεν οναλύει το θέμα του σε βάθος, παραμένει στην επιφάνεια κάποιων θεμάτων, στερώντας έτσι την ταινία του από την απαραίτητη διειδυτικότητα. Η ταινία, όμως, παραμένει πρωτότυπη, εντυπωσιακή και αξέζει να τη δει κανείς.

■ ΦΙΛΙΠ ΛΕΓΚΟΥΕ

Οι γυναίκες του τελευταίου ορόφου

Ή όταν ο έρωτας τάξη δεν κοιτά. 1962. Πρωταγωνιστής μας ένας πλούσιος χρηματιστής, παντρεμένος με μια ψωνισμένη επαρχιώτισσα, που ερωτεύεται την ισταντίνα υπηρέτρια του σπίτι, όπου οι αιγάλες της παρακαλούντηση των αγώνων του νέου πρωταθλήματος. Λιγάκι ελλιπής ως προς το περιεχόμενο, καθότι ο Σαπτέρ δεν οναλύει το θέμα του σε βάθος, παραμένει στην επιφάνεια κάποιων θεμάτων, στερώντας έτσι την ταινία του από την απαραίτητη διειδυτικότητα. Η ταινία, όμως, παραμένει πρωτότυπη, εντυπωσιακή και αξέζει να τη δει κανείς.

DIXI ET SALVAVI ANIMAM MEAM

Αβάδιστα, αβασάνιστα ΣΥΡΙΖΑ

**Οι νεοναζί δρουν (και οπλίζονται). Εμείς, τι πράττομεν;
 «Σκληρή δουλειά» - από τον πρωθυπουργό της
 «μνημονιοαντιμνημονιακής» κυβέρνησης (για τους ανέργους,
 τους εκ περιτροπής, τους επισφαλείς, κοντολογίς τα 3/4 του εν
 δυνάμει απασχολούμενου και μη πληθυσμού)**

Περισσότερα φράγκα για τις συνιστώσες του σύριζα...

◆ «Αντ. Μανιτάκης – Γεύμα με την Καθημερινή» (Καθημερινή, 10-6-12). Ήδη, λοιπόν, κάτι μαγιευεύσταν.

◆ Κουκουμιολουκουκου: η αυτοκριτική δεν είναι ίδιον των μαούκων.

◆ «Οι σημερινές εξαιρετικές στιγμές επιβάλλουν τη μαχητική οργάνωση των πρωτοπόρων δυνάμεων του αντιφασισμού. Με εξαιρετική οξύτητα μπαίνει το ζήτημα της μαζικής οργάνωσης αντιφασιστικών δεκαρχιών και πενταρχιών στο κάθε εργοστάσιο, επιχείρηση, στις μεταφορές, στην κάθε πόλη, συνοικία, συνοικισμό, χωριό, στο στρατό, στόλο, αεροπορία». (2η ολομέλεια της Κεντρικής Επιτροπής του ΚΚΕ, Νοέμβρης 1934).

◆ «Στην Αργεντινή ακόμα διαδηλώνουν» μας πληροφόρησε το πρωτοσλίδο της Καθημερινής (10-6-12). Και ποιοι είναι αυτοί; Μεσοαστικές συνοικίες – και για τι διαδήλωναν; «Για τη διαφθορά, τους περιορισμούς στο συνάλλαγμα και την ανασφάλεια». Βασικά, δηλαδή, αιτήματα του αργεντινικού εργαζόμενου και άνεργου λαού... (Μη heso).

Περί κυβερνήσεων: οικουμενικών και εθνικής σωτηρίας...

◆ Στην Αυγή (16-6-12) ο Δ. Στρατούλης το έθεσε ευθέως: Θα βρούμε όνειρα ταφεία. Και η φυσιολογική ερώτηση είναι: και πώς θα τα γεμίζατε, κύριοι συριζαίοι; Ξυρίζοντας, τσιρίζοντας, κουρεύοντας επί τα χείρω.

◆ Περισσός: άντε και εξωκονβούλευτικοί, πταιδιά.

◆ 1 ψήφος στο ΠΑΕΚΕ (του μοναδικού μέλους του);.

◆ Και το πρόγραμμα λιτότητας με dire (μα πολύ dire) straits (=στενωπούς).

◆ «Ρεύμα αλλογής και σωτηρίας» αλάλαζε ο «δρόμος της Αριστεράς» (9-6-12). (Κλείστε το παράθυρο! Πουντιάσαμε!).

◆ Μην ανησυχείτε οι του Περισσού. Κακοτυχία ήταν...

◆ «Αναίτιο πογκρόμ» αναφέρει η ανακοίνωση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ σχετικά με τη σύλληψη μέλους της από μπάτσους. Δηλαδή, υπάρχουν και αιτιολογημένα πογκρόμ;

◆ Τι ωραία που τα γράφει το VIMA.gr: Στην πρώτη οράδα «άγνωστα άτομα» μαχαίρωσαν μετανάστη και παρακάτω «οι δράστες που πρόσκεινται στη χρυσή αυγή».

◆ «Στο σημείο αυτό αναφέρει πως όλοι όσοι έχουν συγκεντρωθεί γύρω από το περιοδικό "Πον Ζνάμενεμ Μαρξίζμα" δεν είναι κομμουνιστές, όλοι όμως είναι συνεπείς υλιστές. Νομίζω ότι μια τέτοια συμμαχία κομμουνιστών και μη κομμουνιστών είναι απόλυτα αναγκαία και καθορίζει συνετά τα καθήκοντα του περιοδικού. Ενα από τα πιο μεγάλα και επικίνδυνα λάθη των κομμουνιστών (και γενικά των επαναστατών που άρχισαν με επιτυχία μια μεγάλη επανάσταση) είναι η αντίληψη πως μπορούν τάχα την επανάσταση να την ολοκληρώσουν μόνο με τις προπάθειες των επαναστατών. Αντίθετα, για την επιτυχία κά-

θε επαναστατικής δουλειάς είναι να απαραίτητο να κατανοήσουμε και να μπορέσουμε να εφαρμόσουμε στην πράξη την αρχή πως οι επαναστάτες μπορούν να παίζουν το ρόλο μόνο της πρωτοπορίας μιας πραγματικά βιώσιμης και πρωτοπόρας τάξης. Η πρωτοπορία μόνο τότε εκπληρώνει τα καθήκοντα της πρωτοπορίας, όταν έρει να μην αποστάται από τη μάζα που καθοδηγεί, αλλά πραγματικά να οδηγεί όλη τη μάζα προς τα εμπρός.

◆ «Στο σημείο αυτό αναφέρει πως όλοι όσοι έχουν συγκεντρωθεί γύρω από το περιοδικό "Πον Ζνάμενεμ Μαρξίζμα" δεν γίνει συμμοχία με τους μη κομμουνιστές στους πιο διαφορετικούς τομείς δράσης ούτε λόγος μπορεί να γίνει για μια επιτυχή κομμουνιστική ανοικοδόμηση». (Β. I. Λένιν: «Για τη σημασία του μαχόμενου υλισμού» - Μάρτης 1922).

◆ Ανεμίζει το μαντήλι/ με δυο κόμπους δάκρυα./ Το βαπτόρι είναι ένα φρέρετρο που φεύγει/ το λιμάνι είναι μια μεγάλη πρωινή θλίψη./ Τα νερά που ξυπνάνε./ Το μουράγιο που φεύγει,/ ο κόσμος που φεύγει,/ η Μαρία που φεύγει./ Τίποτ' άλλο... (Γερ. Λυκιαρδόπουλος – «Σαλπάρισμα» - Επιθεώρηση Τέχνης, τ. 18, Ιούνιος 1956).

Βασιλης

Πολιτικός κρατούμενος ετών 11

Ενα 11χρονο αγόρι, ο Άλι Χασάν, συνελήφθη από την αστυνομία και κρατήθηκε στη φυλακή σχεδόν για ένα μήνα κατηγορούμενος ότι συμμετείχε σε βίαιες διαμαρτυρίες. Η σύλληψή του έγινε στις 14 Μαΐου, αφέθηκε ελεύθερος στις 10 Ιουνίου και η δίκη του έχει οριστεί για τις 20 Ιουνίου.

Σε συνέπεια του στο «Άλι – Τζαζίρα» (12/6/12), ο Άλι Χασάν είπε ότι την ώρα που έπαιζε με

τους φίλους του σε δρόμο της γειτονιάς του Μπιλάλ άλ – Καντίμι στην πρωτεύουσα Μανάτια,

κάποιοι διαδηλωτές έκλεισαν το δρόμο και τα παιδιά έφυγαν. Οταν οι διαδηλωτές αποχώρησαν, τα παιδιά επέστρεψαν στο παιχνίδι και τότε κάποιοι με πολιτικά εμφανίστηκαν και τα φωτογράφησαν. Την επόμενη μέρα που ξαναβγήκαν για να παιζούν εμφανίστηκε μια αστυνομική περίπολος που τα καταδίωξε

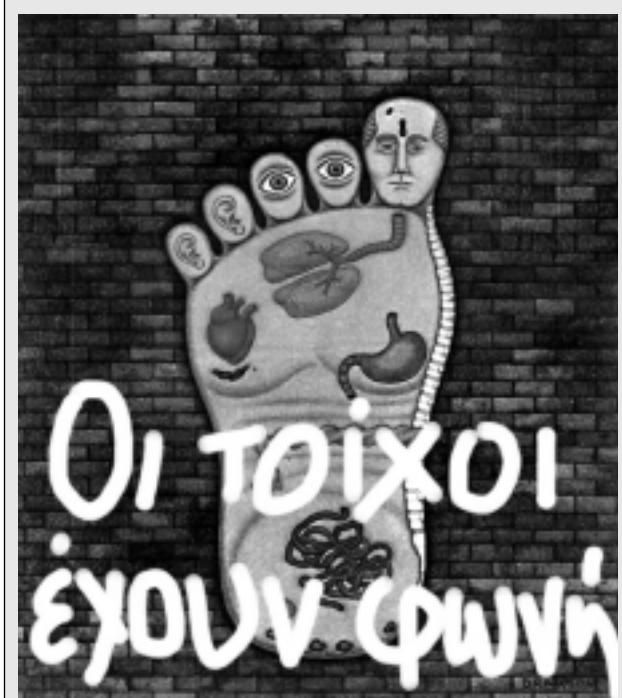
κατάφερε να συλλάβει τον ίδιο, ενώ οι δύο φίλοι του κατάφεραν να το σκάσουν.

Ο Γενικός Εισαγγελέας Ανηλίκων του Μπαχρέιν δήλωσε ότι ο Άλι Χασάν κατηγορείται ότι συμμετείχε σε «παράνομη συνάθροιση», ότι επανειλημένα έκλεισε το δρόμο με ένα μεγάλο κάδο απορριμάτων και ξύλινες σωμιδες, ότι συνελήφθη κατά την τρίτη απόπειρά του να τον κλείσει, ότι ομολόγησε την ενοχή του καθώς και ότι ο ίδιος και οι φίλοι του πληρωθήκαν από κάποιον που κατηγορείται ότι υποκινεί ταρφάρες 3 δινάρια (8 δολάρια) για να κλείνουν το δρόμο!

Το Κέντρο για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα στο Μπαχρέιν, ο πρόεδρος του οποίου Ναμπιλ Ρατζάμπι συνελήφθη ξανά την περασμένη βδομάδα επειδή έκανε στο Tweeter επικριτικά σχόλια για την κυβέρνηση, δήλωσε ότι η σουνιτική μοναρχία έχει εξικνήσει εκπροσώπους της συνοικίας της δημοκρατίας στη Συρία και χύνουν κροκοδειλια δάκρυα για το μακελειό του συριακού λαού.

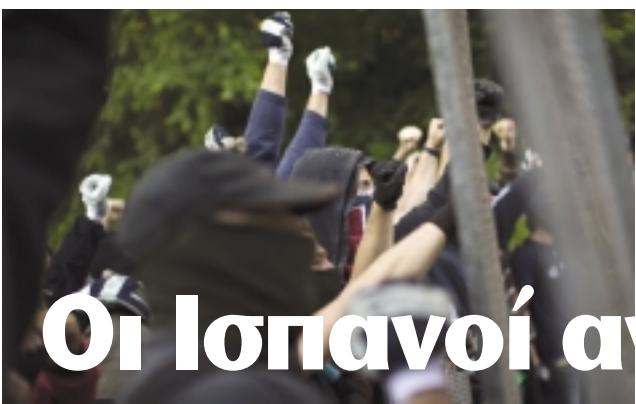
στις φυλακές 60 παιδιά, τρία από τα οποία έχουν καταδικαστεί σε φυλάκιση 15 ετών, ότι έχουν ανακριθεί από την αστυνομία 7 χρόνα και δχρονα παιδιά και ότι είναι σύνηθες για τις αρχές να συλλαμβάνουν 14χρονα και 15χρονα παιδιά, επειδή συνηθίζεται τα παιδιά στο Μπαχρέιν να παρακολουθούν εκδηλώσεις διαμαρτυρίας μαζί με τους γονείς τους.

Φυσικά, δεν περιμένει κανείς να «ευαισθητοποιηθούν» για όλα αυτά οι αμερικανοί και οι λοιποί δυτικοί προστάτες της μοναρχίας της Αλ – Καλίφα. Πολύ περισσότερο η Σαουδική Αραβία, το Κατάρ και οι άλλες μοναρχίες του Κόλπου που υποστήριξαν τη νατοϊκή επέμβαση στη Λιβύη στο όνομα «της υπεράσπισης των ανθρώπινων δικαιωμάτων και της δημοκρατίας» και τώρα κόπτουν υπέρ της «αποκατάστασης της δημοκρατίας» στη Συρία και χύνουν κροκοδειλια δάκρυα για το μακελειό του συριακού λαού.

◆ Στη χρεοκοπία του λαού απάντηση είναι η αντεπίθεση - Ισχυρό ΚΚΕ για να νικήσει ο λαός (αφίσα)

Οι αφίσες είναι ακόμα κολλημένες σε τοίχους και κρεμασμένες σε κολόνες, δημιουργώντας ένα άκρως ειρωνικό ντεκόρ για την «επόμενη μέρα» του Περισσού, μετά την εκλογική συντριβή. Σε κάποιους σκεπτόμενους μέσα στο κόμμα του Περισσού ίσως αυτή η αφίσα, που συμπικνώνει την κεντρική κατεύθυνση με την οποία κατέβηκε στις εκλογές, να δώσει ένα μικρό έναυσμα για να σκεφτούν πως μ' αυτή την τακτική δεν είχαν καμιά ελπίδα στις δεδομένες συνθήκες. «Στη χρεοκοπία του λαού απάντηση είναι η αντεπίθεση». Ως εδώ καλά. Σε τι συνίσταται η αντεπίθεση; «Ισχυρό ΚΚΕ για να νικήσει ο λαός». Οταν κατεβαίνεις σε εκλογές και λες ότι για να νικήσει ο λαός πρέπει να σε ισχυροποιήσει, σημαίνει ότι ζητάς ψήφους. Η ψήφος, όμως, έχει ένα συγκεκριμένο περιεχόμενο. Δεν συσχετίζεται με τους κοινωνικούς αγώνες, αλλά με την κοινωνική διαδικασία. Αν έχεις σκοπό ν' αναπτύξεις λαϊκούς αγώνες, δεν έχει σημασία πόση είναι η κοινωνικού λαϊκούς αγώνας. Είτε μεγάλη είτε μικρή, το διό κάνει για τους αγώνες, αφού αυτοί αναπτύσσονται έξω από το κοινοβούλιο, ερήμην των συσχετισμών του. Επομένως, οι πάντες αντιλαμβάνονταν το συγκεκριμένο σύνθημα ως ένα σύνθημα που αρχίζει και τελειώνει στη διαμόρφωση των κοινωνιούλων συσχετισμών. Την αναφορά στην αντεπίθεση τ

Οι Ισπανοί αγώνιζονται για την θρακωρύχοι διδάσκουν ταξική αντίσταση

Από τη μια μεριά βρίσκονται οι ορδές των πραιτοριανών της ισπανικής «δημοκρατίας». Πάνοπλοι πυροβολούν τους ανθρακωρύχους με πλαστικές σφαίρες. Από την άλλη βρίσκονται εκατοντάδες αποφασισμένοι εργάτες που απαντούν με το μόνο τρόπο που καταλαβαίνει η κρατική τρομοκρατία. Εξοπλισμένοι με αυτοσχέδιες ρουκέτες, κατάφερον την περασμένη Τρίτη να εξαναγκάσουν σε υποχώρηση τους μπάτσους από τη Θινέρα, όπως ανέφερε ο ανταποκριτής του Ασοσιέτεντ Πρες που ήταν παρών στο πεδίο των συγκρούσεων.

Οι 8.000 ισπανοί ανθρακωρύχοι, που συνεχίζουν για ένα σχεδόν μήνα τις κινητοποιήσεις τους ενάντια στις περικοπές που θα τους στείλουν στο απόσπασμα της ανεργίας, έχουν προχωρήσει

σε 170 αποκλεισμούς δρόμων και 30 μπλόκα σε σιδηροδρομικές γραμμές, δίνοντας ένα σπουδαίο μάθημα αντίστασης στους εργάτες όλης της Ευρώπης. Γιατί αντιμετωπίζουν στα ίσα τις δυνάμεις καταστολής, δεχόντας αποφασισμένοι να νικήσουν. Με λίγα και σταράτα λόγια περιγράφει τα κίνητρά τους ένας από αυτούς, ο Χοσέ Λουίς, στην ισπανική El País (20/6/12): «Βαρεθήκαμε να μας συμπεριφέρονται σαν εγκληματίες. Είμαστε εργάτες που προστατεύουμε τους εαυτούς μας απέναντι σε όσους θέλουν να εξαφανίσουν τον τρόπο ζωής μας... Ο παππούς μου πολέμησε το 1934, ο πατέρας μου το 1962. Τώρα ήρθε η δική μου σειρά».

Στις αρχές της εβδομάδας, κατέβηκαν κατά χιλιάδες στους δρόμους σε πολλές πόλεις, κατά την 24ωρη απερ-

γάτες στις δυνάμεις καταστολής. Τα... τηλεγραφήματα που δημοσιεύει αναφέρουν μόνο τη βία της αστυνομίας ενώ οι φωτογραφίες με τις αυτοσχέδιες ρουκέτες, τις ασπίδες, τα καλυμμένα πρόσωπα της μαχητικής εμποροσθιαφυλακής των ανθρακωρύχων, φωτογραφίες με τις οποίες είναι γεμάτο το διαδίκτυο, απουσιάζουν κι αυτές. Βλέπετε, ο αγώνας των ισπανών ανθρακωρύχων δεν μπορεί να θεωρηθεί προβοκατόρικος (εργάτες είναι οι άνθρωποι), ούτε όμως και να προβληθεί, αφού έρχεται σε ευθεία αντίθεση με την πολιτική του Περισσού (της ενδυνάμωσης του... κινήματος μέσω της υπερψήφισής του στις κάλπες και της ευλογικής τίρησης της αστικής νομιμότητας). Μια σύγκριση με το πώς χειρίστηκαν την απεργία στην Ελληνική Χαλυβουργία αρκεί.

ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΑΘΗΝΑ: Αγρούπολες 65-τ. Κ. 112 25, ΤΗΛ. 8675243, FAX 8663100

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Μητακέτελο 1 και Εργατία, ΤΗΛ-FAX 221898

<http://www.eksegersi.gr>, e-mail: kontra@eksegersi.gr

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Ιδιοκτήτης-Εκαδότης-Διευθύντης: ΠΕΤΡΟΣ ΠΙΩΤΗΣ

Εκτύπωση: ΧΕΛΙΟΣ ΠΡΕΣ ΑΒΕΕ: Ιερα Οδος 81 - Αθηνα

Ο λαός ως μεταφυσική έννοια

Ο λαός ως εκλογέας στην αστική κοινοβουλευτική δημοκρατία μοιράζεται σε πολιτικές παρατάξεις, οι οποίες εμφανίζονται με διάφορα πολιτικά προγράμματα. Βεβαίως, από άποψη ταξικής ανάλυσης, η συντριπτική πλειοψηφία αυτών των προγραμμάτων πατάνε στην ίδια ταξική βάση, είναι προγράμματα διαχείρισης του καπιταλισμού. Εμφανίζονται, όμως, ως πολιτικές προτάσεις κοινωνικά ανταγωνιστικές, καθώς τα αστικά κόμματα οικοδομούν στο εσωτερικό τους και με τον πολιτικό τους λόγο τις κοινωνικές συμμαχίες της κυβερνώσας-κυρίαρχης αστικής τάξης. Αυτός ο ψευδεπίγραφος ανταγωνισμός συχνά παίρνει οξεία μορφή και παρασέρνει στην οξύτητα και τον ψηφοφόρολάό. Οι αλληλοκατηγορίες που ανταλλάσσουν οι πηγεσίες των αστικών κομμάτων κατεβαίνουν μέχρι τη βάση και ο ψηφοφόρος-λαός διχάζεται.

Μόλις, όμως, κλείσουν οι κάλπες και βγει το αποτέλεσμα, η διαίρεση του ψηφοφόρου-λαού σε πολιτικές παρατάξεις εξαφανίζεται και στη θέση της μπαίνει η ενότητα του σοφού λαού. Ο λαός, ως διά μαγείας, γίνεται ενιαίος και αδιαίρετος και πάντοτε ψηφίζει σοφά. Στις δυο τελευταίες εκλογικές αναμετρήσεις, της 6ης Μάη και της 17ης Ιουνή, ο σοφός λαός ψήφισε υπέρ των κυβερνήσεων συνεργασίας λένε. Λες και οι ψηφοφόροι κάθησαν, τα κουβέντιασαν, συνεννοήθηκαν και ψήφισαν συντεταγμένα: εσείς θα ψηφίσετε ΝΔ ώστε να βγει πρώτη, αλλά να μην έχει αυτοδυναμία, εσείς θα βγάλετε δεύτερο τον ΣΥΡΙΖΑ και εσείς θα στηρίξετε τον Κουβέλη και το καταρρέον ΠΑΣΟΚ, για να μην καταρρεύσουν, αλλά να τους έχει ανάγκη ο μη αυτοδύναμος Σαμαράς.

Ολοι γνωρίζουμε, βέβαια, ότι κάτι τέτοιο είναι αδύνατο. Ολοι γνωρίζουμε πως ο καθένας και η καθεμιά ψηφίζει -με λιγότερο ή περισσότερο φανατισμό- ένα κόμμα, με σκοπό να το φέρει όσο γίνεται ψηλότερα στην κατάταξη. Και δεν γουστάρει τα αντίπαλα κόμματα. Δε θα ήθελε να δει το κόμμα που ψήφισε να συνεργάζεται με άλλα. Τουλάχιστον όχι την ώρα που ψηφίζει. Μετά τις εκλογές, ανάλογα με το αποτέλεσμα, μπορεί ν' αποδέχεται κυβερνητική συνεργασία ως λύση ανάγκης. Οχι όμως την ώρα που ψηφίζει. Ειδικά στις εκλογές της 17ης Ιουνή αυτό φάνηκε πιο χαρακτηριστικά από την 6η Μάη, καθώς υπήρξε αρκετά σημαντική πόλωση γύρω από τη ΝΔ και τον ΣΥΡΙΖΑ, που άρπαξαν περισσότερες από 20 μονάδες από τα άλλα κόμματα. Παρά ταύτα, η αστική προπαγάνδα αθροίζει τις διαφορετικές βουλίσεις, όπως εκφράζονται στην κάλπη, και βγάζει απ' αυτές μια ανύπαρκτη ενιαία βούληση, όπως βολεύει τη σκοπιμότητα της στιγμής.

Επτά, ο ψηφοφόρος-λαός αποκτά μια μεταφυσική ιδιότητα. Πίσω απ' αυτή τη μεταφυσική ιδιότητα κρύβεται η μετατροπή του ψηφοφόρου-λαού σε μια άμορφη μάζα, τη βούληση της οποίας ερμηνεύουν οι ειδικοί: πολιτικοί, δημοσιογράφοι, επικοινωνιολόγοι, δημοσκόποι και σία. Μπορεί το ένα τρίτο απ' όσους ψήφισαν να ήθελε νικητή τη ΝΔ και άλλο ένα τρίτο, ψήφισαν για κυβέρνηση συνεργασίας των αστικών κομμάτων!

Αφού «ερμηνεύεται» έτσι η «βούληση» του λαού, αρχίζει το επόμενο στάδιο της χειραγώγησης: σημασία έχει να φτιαχτεί μια κυβέρνηση, γιατί ακόμα και μια όχι καλή κυβέρνηση είναι προτιμότερη από την ακυβέρνηση. Επτά, στο όνομα της κυβέρνησης μότητας, λύνονται τα χέρια των αστικών κομμάτων και αρχίζουν τη διολίσθηση από τις προεκλογικές εξαγγελίες τους.

Π.Γ.